

העולם הזה

המהדור
100
פרוסה

מס. 697 / שנה 14 / ל' אדר א' תשי"א / 8.3.1951

השבועון המצויר
ל אינפורמציה

צ'לם המערכת: פקסים סלוון

חברי המערכת: דב איתן, מיכאל אלמו, יחיאל כשן, ניצה גבי, נורית לביא, רפאל סלע, איתמר עילום, יעקב ציל

עורך הסגנון: יעקב אשמן

סופרי-חזן: הווארד גורדון, מנסי גייקובס, דנת דיני, אהרן דומניק, טלים מנצור

השבועון המצויץ לאינפורמציה

המערכת והמהלה: רח' לילינבלום 12, תל-אביב 66785, טלפון (052) 66785

21

בין עשרות החיברות, המגיעות למערכת מדי שבוע, היתה בשעתו חוברת קטנה, שמטכה אליה את תשומת לב העורכים. קודם כל מפני שהיתה החוברת היחידה שהופיעה, מאז קום המדינה, בהוצאת צעירים מתנדבים, ללא התערבות מפלגתית. שנית, מפני שהביעה רעיונות רציניים על נושא בעל חשיבות מברצת: תכנית הלימודים. שם החוברת צופר. לשוא חיקתה המערכת להגבה כל שיהא על חוברת זו, העתונים, הרגילים לנפח כל עלון-תעמולה מפלגתי, עברו עליה בשתיקה. היה קיים מין קשר של שתיקה על עצם הנושא. תכנית הלימודים המעובשת, שלא שונתה מאז נולדו רוב חברי המערכת, היתה בגדר קדושה.

באותה שעה החליטה המערכת לקבל על עצמה תפקיד: לדאוג שהיכוח הזה יעלה על סדר יומה של המדינה. העולם הזה עקב בהתמדה אחרי צופר, מסר אינפורמציה וטפחה על רעיונותיו. פרסומת זו עזרה לא במעט ליצור את התסיסה בין התלמידים ומוריהם, יצרה את האווירה הציבורית, שעזרה להעלות את התערורות התלמידים לשלב מעשי - הקמת ארגון ארצי.

ברשימת ההזמנות לכינוס היסוד של מועצת התלמידים הארצית היה העולם הזה אחד מני רבים, בספסל העתונאים של אותו כינוס ישבו שליחי העולם הזה לבדם. כל עתון אחר אחד לא מצא לנכון לכבד את הכינוס הזה בנוכחותו. למרות מהדורת הצעזע העולם הזה לכינוס זה עמודים שלמים - רבע מהדורת החירום, מבלי להביע דעה עצמית כלשהי, מסר אינפורמציה מקיפה על דעות המשתתפים ושולחיהם, בהתאם להזמר המודפס, שנמסר לו ע"י צירי הכינוס והפרוטוקול הרשמי, שהושאל לו ע"י הנשיאות. הדו"ח פעל כאבן בכוורת דבורים. כל אותם גורמים יבטאוניהם, שהתייחסו לענין באדישות גמורה, נעזרוו פתאום בתרדמתם. המפלגות מסרו הוראות דחופות לשליחיהן, להשתלט על התנועה או לחבל בה, להסיח את הויכוח לאפיקים צדדיים, נחותי חשיבות (שכר הלימודים). העתונים החלו לפרסם מכתבים, הבחשות, מאמרים ארוכים. מחלקת החינוך כינסה כינוס מנהלים דחוף. גם בין הוגלמידים עצמם החריף הויכוח. מאות מכתבים הציפו את המערכת, מהם רבים של תלמידים, שקבלו, כי דברי נציגיהם היו מתונים מדי, או כי הנציגים מונו ע"י המנהלים. אחדים מן התלמידים חזרו בהם מדבריהם הפומביים, אם תחת לחץ מפלגתי, ואם מסיבה הידועה רק להם, או התכחשו לכרוז מודפס, שנושא חתימתם. אולם כסיכום נראה, שהתנועה עצמה התעמקה, נעשתה רצינית יותר, הגיעה אלפי תלמידים להשוב בפעם הראשונה על מסורת לימודיהם.

אפשר היה לצפות מראש, כי אחדות מן הדבורים, אשר העט של העולם הזה העיר אותם משנתן, תעקוצנה את מפר הדממה הקדושה. קללת וגידולה לא חסרו. אולם העולם הזה מונג ע"י ההרגשה כי מילא שליחות ציבורית. הוא הוציא את הבעיה לאור העולם, עורר ויכוח עניני על התכנית, שתקבע אלפי תלמידים להשוב בפעם הראשונה על מסורת לימודיהם.

אפשר היה לצפות מראש, כי אחדות מן הדבורים, אשר העט של העולם הזה העיר אותם משנתן, תעקוצנה את מפר הדממה הקדושה. קללת וגידולה לא חסרו. אולם העולם הזה מונג ע"י ההרגשה כי מילא שליחות ציבורית. הוא הוציא את הבעיה לאור העולם, עורר ויכוח עניני על התכנית, שתקבע אלפי תלמידים להשוב בפעם הראשונה על מסורת לימודיהם.

את פרצופו של הדור הבא, פרצוף המדינה בעוד 20 שנה, והוא ידאג שויכוח זה לא ידום.

מכתבים

השער האלמוני שער העולם הזה (696) גרם לי אי נעימות רבה. היה נדמה לי שהבחורה יושבת

הפרסומת הרבה שנתן העולם הזה ל"מועצת התלמידים" אינה במקומה. מועצה זו מורכבת מכמה עסקנים, שכל מטרתם למצוא חן בעיני מחלקת החינוך והמ.הלים, ולנצל לטובתם האישית (ולטובת כל מיני מפלגות) את ההתפרצות הספונטנית של מרד התלמידים. עליכם להסיר עיניכם מרו-דפיכבוד אלה, ולהוסיף לתת עידוד לאותם המעשים, המבקשים באמת לעזור את התלמידים למחשבה רצינית ועקבית על לימודיהם.

תלמיד שאין לו צורך בעסקנים. הנה אתם כותבים על הועדה, שקמה בבי"ס "שלוה", על מטקה שלהם, ועל עתון שהוציאו. לוא הייתם עולים לירושלים, הייתם מוצאים גם בתיכון, בית-הכרם, את אותו הדבר. במקום "מוטקה" נמצא אצלנו "ויוחא טוב הלב", ולא זו בלבד, אלא עוד קיימת "חנות התלמיד", שהתלמידים עוב-דים בה בהספקות בתורונות.

יעקב אזעזרי, ירושלים.

הקורא יונגמן אינו היחיד שנדמה היה לו כי זיחה את השער, 7 איש (ביניהם שני נהגי מוניות וסוטר) טיפנו במשך השבוע למערכת-הודיעו, כי ראו אשה חשודה.

את למודי היהדות והתלמוד בבית הספר. הגימה שנשמעה בדברי המדברים היתה שונה מזאת.

שבתאי זיוור, יו"ר מועצת התלמידים הארצית.

היתכן, כי היו"ר לא קרא את הכרוז המודפס שהופץ בכנוס, שהיה חתום ע"י כל בתי הספר התל-אביביים, שקבע: "תכנית הלמודים המיושנת אינה מתאימה לחאווינו ולצרכינו. נשאף לתכנית למודים חדשה, שתבטא את רוחנו".

נאה התענינותכם בבעיות הנוער, אך כלום באמת תחשבו כי המטרה שעמדה בפני יוזמי הרעיון, ואשר מצאה לה הר בקרב רובו של הנוער הלומד, היא באמת "הבון לתכנית הלמודים"? אולי לא ברור לי ילרבים אחרים הענין די צרכו, נא להבהירו לנו.

בדהה לנצמון, תל-אביב.

לפי הערכת העולם הזה, הגרעין האמיתי של תנועת התלמידים היה המרד הרעיוני של "צופר", שאפשר היה לסכמו בסיסמה "בון לתכנית הלימודים". כל שאר השלבים של התנועה לא היו אלא הגבה לקריאה ספונטנית זו.

רותי, רותי. הרעיון של רותי 1951 הוא כביר. אולם אם רותי עצמה מתביישת, האם יכול חבר או ידיד לשלוח את תמונתה ותולדותיה בלי הסכמתה?

ישראל שנברג, ירושלים. אם הוא בחור אמין, בהחלט.

רותי המסכנה, אין לה בעל. הלוא היא הלכה ממנו (העולם הזה 695). מתי יהיה הגט שלהם? אני רוצה לראות את בעלה השני!

ממי רוזנברג, תל אביב. ירגע הקורא רוזנברג: קשריה של רותי עם הח"כ היו זמניים בהחלט.

הגיע הזמן שרותי תקבל בגד חדש. בלי חפר כחף.

שרמה רייס, תל אביב. את אופנת העולם הזה קובעת רותי, לא פאריס.

דבר אחד רציתי לדעת: האם דוש הוא אטר ימינו, או שוה"ל שאלה של תצלום (העולם הזה 695)?

אביבה מזרחי, ירושלים. עורך התצלומים התקנא בדוש. הפך את התמונה.

אל ימיר דוש את עפרונו בעט, כפי שהיא מתעדת לעשות (העולם הזה 694).

הוא גאון. בהצעותיו לכרוזי הבחירות הוא עזר על עצמו, גילה את נקודות התורפה של הבחירות.

גרשון רייכמן, תל-אביב. דוש מסמיק.

הייתי מציע, כי בכהירות הבאות לכנסת השניה, יקימו קוראי העולם הזה סיעה שבראשה יעמוד דוש, שיביע את דבריו ע"י קריקטורות וציורים, שיחולקו בין חברי הכנסת. (דבר שלבטח ישעמם את הח"כים פחות מן הנאומים הארוכים הנשמעים שם).

אליהו נימן, טבריה. רעיון מצוין - ממילא, אין נר להדפסת הנאומים.

"תורת האומה" - איזה? מאז פרסמתם את המאמר המוזעזע על מצב ההורים השכולים, אלמנות ויתומים, מחכים קוראים רבים להמשך. מלחמת 1948 נמשכת בשביל האלמנות והאמהות - גם אלו ש"רק" סבל נפשי רובץ עליהן, וגם אלו שהכנסת (והמדינה, וכל אחד מאתנו!) דן אותן גם לדלות מתמדת. אך יש עוד סוג אנשים, שבעבורם תמשך מלחמת העצמאות כל ימי חייהם, הרי אלה הם נכי המלחמה?

ראיתי במו עיני

הכלב נבח שכני מורה מפורסם בבית ספר גבוה. עבודתו קשה ומאומצת. השבוע נעור בשעה 4 לפנות בוקר, לקול צלצול הסלפון. מנר

מנר נגש לסלפון, הרים את השפופרת, שמע את קול הש"כנה הגרה מסול. אורני, כלבך נובח כבר שעה תמימה וספריע לישון!

המורה חרק בשיניו והודה בנימוס שקט. למחרת, בשעה 4 בבוקר, צלצל הסלפון בחזרה של הי"רת, הגרה מסול. הגברת בכתונת לילה, הרימה את הש"פופרת, שמעה את קול המורה: "גברתי, רציתי רק להודיע, כי הכלב אינו שייך לי!"

ישראל רביש, שלום עליכם, ת"א, זוכה בפרס של 1 ל"י.

עליכם להמשיך את אשר התחלתם, ולפרסם רפורטגיה אמיצה על גורל הנכים. איך חי חיל שאבד רגל, או יד, או שותק, או אבד את מאור עיניו? מה נעשה כדי להקל עליו, כדי לסדרו בעבודה מפרנסת ומתאימה? האם נעשה משהו, כדי להעניק לי את החרגשה, שהצבור חייב לו חוב ומרגיש בכך, וכי העזרה הניתנת לו, אם ניתנת, היא זכות ולא חסד?

מריב טל, ירושלים. לדו"ח שלכם על "אינדוס יוקר המחיה" (העולם הזה 690): אולי תנסו לעשות חשבון משכורת של נכי מלחמת השחרור, עובדי הסוכנות, היהודים, המשתכרים בחודש 33 ל"י... אנא, נס!

אכן, אגף השקים יכול בשקט להתחסל: הנכים "סודרו". גם הסוכנות מצדה בסדר. לקבל נכים? אדרבא! ומכל שכן, שאפשר לחסוך קצת כסף בענין פטרויטי זה... וכל הנכים "סודרו" בדרגות הגמוכות ביותר, במשכורות רעבי. האם האנשים האלה חסאו בזה, שנפצעו במלחמת השחרור?

רוד מיניץ, תל-אביב. נראה שכן.

הייתי מציעה שקוראות וקוראי העולם הזה ישתתפו בסכומי כסף, וינציחו ע"י מצבת זכרון את טובי בחורינו, אשר נפלו בשדות הקרב למענו.

רותי מילטיין, אחות שכולה. דו"ח עי בתי הכוהה.

אמנם עשה אורי אבנרי רבות בגלותו את המתרחש אחרי סורגי הברזל (העולם הזה 691). אולם חושבני שהוא לא גמר את כל עבודתו, בקשר עם האנשים הכלואים. ישנה בעיה כאובה מאד, ורבים מהקור-אים יצטרפו אלי, והיא בעית העבריינים הצעירים.

יעקב זיפר, חיפה. העולם הזה לא ישתמט מתפקיד זה, אם כי עניני העבריינים הצעירים מסורים בידי משרד הסעד, שאינו מגלה נכונות רבה. להרשות לציבור להציץ מבעד המסך שלו.

נוער מחפש את המחר. מה קרה ל"נוער המחפש את המחר"? האם המחר הוא כבר ברור כל כך עד שאין עוד צורך לחפשו? המחר שלי - עודנו לוטה בערפל. או שמא פסו בני הנוער? אני עדיין קיימת.

שולמית ליובוביץ, תל אביב. ברוך הסם.

ה ש ע ר

במהנה המעבר של עליית הנוער, נאמר למרים זלברשטיין, עולה חדשה בת 15 מרומניה, שהיא תישלח לקבוצת חרמונים. בעמק בית-שאן. לשם הסברה הוסיפו, כי חרמון הוא שכו של הר גבוה, בגבולה הצפוני של הארץ, הנזכר עוד בימי התנ"ך, ומכוסה שלג כל ימי החורף. הדבר לא עשה רושם רב על מרים. היא ארוה את חפציה ויצאה לביתה החשוש בחשבה, כי יהיה זה מקום, ככל אותם המקומות הקרים, שהיתה רגילה בהם, ברומניה.

ב"חרמונים" לפי ההלסת הקק"ל, המוסדות והמפה; "חמדיה" כפי חברי המקום המטרביים לקבל מכתבים לפי הכתובת האחרת, הייתה לה אפתעה: במקום הרים ושלג, מצאה בקעה ושרב איום. לא זאת בלבד, אלא שחרמונים היא הנקודה היחידה בסביבה, שאי-אפשר לראות מכנה את חרמון. ההומור שבדבר, מצא כנראה, חן בעיניה; היא החליטה שהמקום הוא בכל זאת, "קיבוץ נחמד, כמו שרואים בתמונות של הקק"ל".

העולם הזה, מס' 697.

שועל הכסף

במסדרונות הכנסת זכה ב. ג. לתואר חדש: "שועל הכסף". הכוונה לא היתה למטבע, שאינה מצויה בכיס המדינה, כי אם לשערות ראשו המכסיפות של האדם, שהוכיח שוב שהוא עומד, משכמו ולמעלה, מעל לכסיסי כל שאר המפלגות.

עוד לפני שבוע נראה "משבר הדת" המלאכותי כבלון בלתי מנופה. השבוע הכי ריח ב. ג. את כל הישוב לשים אליו לב. הסערה שהקים מסביב לגיוס הכנות, (ראה להלן) האפילה, במשך כמה ימים, גם על הפיכתו הגלויה של המרחב כולו לכסיס אטומי אמריקאי, לקראת המלחמה הקרובה ביוגוסלביה (ראה חבל העולם) אפילו המשבר נדחק ונחא לפינה. גם כאן הועיל הטיפול הפסיכולוגי של ב. ג. שהבטיח לנסוע לאמריקה, להביא דולארים (המחיר, שנשתבר בינתיים, חזל לעורר חרדה).

כשהוא שופע אוטטימיות ומטיף דברי מוסר ונבואה, היה ראש הממשלה לגבור השבוע. עד שבא איש פשוט והעמידו בצל, בטרגדיה משפחתית, שהרעידה את הלכבות. בנשימה עצורה עקב העם אחרי החיפוש אחר בני השוטר ששון, בראשון לציון, בני ה-5 וה-2, שתעו בדרך, הלכו 8 ק"מ בלילה, עד שנמצאו — הבכור מהומס, הצעיר מת.

הכנסת

לקראת הבחירות - סיסמה

כשנתפרסמה חליפת המכתבים בין נשיא המדינה לב. ג., בה תבע הדין וייצמן נסיון התסייסות, בה קבע בגוריון: "איני יכול לצערי, למלא בקשתך" הובר סופית: תוך שלושה, ארבע חודשים יביעו שמונה מאות וחמישים אלף בוחרים את דעתם (אומדן מספר הבוחרים נד בין 800 ל-920 אלף). בינתיים נדחתה כל פעולת חקיקה סדירה, יתפקו בהגשת תקציב ביניים, שיבוסס על תקציב השנה הקודמת, לארבעה או ששה חודשים, יתרכזו בניורו הבחירות.

מארבעה נותרו שלושה: עיתון נאים נחפזו לפרסם ניחושים על הרכב הכי נסת השנייה, נתפלגו לפי השקפותיהם ה פוליטיות, הסכימו על תגבורת ניכרת לצירים הערביים, ציפו לשמונה, תשעה ח"כים ערי ביים במקום שלושה בכנסת הראשונה.

אותה שעה הוקמה ועדה להחשת הבחרי רות, בת 30 ח"כים, לפי המפתח המסלג; תי; הוכן חוק הבחירות לקריאתו בכנסת.

ב. ג. לקח את היוזמה לידי, עמד בלש לול ממשה שפירא את הנהלת ענייני הבחרי רות, הרכיב ועדת ארבעה לניהולן: ב. ג., ד"ר יוסף, ד"ר רוזן, שפירא. מנהיג "הפועל המזרחי" נפגע, טרב להשתתף בוועדה.

בינתיים הורעו היחסים בינו לבין ראש הממשלה, כשנמנע מלהצביע בשיבת הממ- שלה, על התקון לחוק הבטחון, המחייב נשים דתיות לשירות לאומי.

בכך הצליח ב. ג. בשנית, הקדים וטבע סיסמת בחירות, בה לא יצטרך להרחיב דבור על מדיניות כלכלית כושלת, מדיניות חוק חסרת בהירות — שתהיה נוחה לתע- מיד את ההמונים לצדו — המלחמה בדי- תיים, הרוצים לכבול את חופש האזרח, ליהנות מזכויות מיוחדות (ראה דת).

דת

תקיעה בשופרות

דוד בן-גוריון החליט על סיסמת בחרי רות, בה יפרע גם את חוב הנקם שלו לחי זית הדתית, שהכריחה אותו לפטר את די ממשלה, לפזר את הכנסת, לערוך בחירות ברצע בלתי-יגוע למפלגות.

בין שורת חוקים אנטי-דתיים, שעמד להי ציעם לכנסת היוצאת, בחר בחוק שידע, כי ירגיז את הדתיים יותר מכל חוק אחר: תיקון לחוק שירות הבטחון, שיחייב נשים דתיות להכשרה חקלאית, שירות משרדי ב צה"ל, שירות אחר לבטחון המדינה או שירות טוציאלי במעברות, מתנות העולים,

המורת שנתיים גיוס לצה"ל, בהן חייבות כל נשי ישראל.

הרב ככה. כשנתפרסמה הגזירה, קמה סערה בציבור הדתי, נשלחה משלחת רבנים, חמשה גדולי התורה, לב. ג. מתקבלה בקי רירות, חוסר אדיבות. ראש הממשלה תמה על שלא התנגדו לגיוס נשים כשהחוק הותק לראשונה, פטרם בהודעה על זכות הכנסת להחליט כרצונה. הרבנים תרו וביקשו לדי חות את תיקון החוק, הרב חרל"ם פרץ בככי. לחנם. למחרת נודרה הרבנות הראי שית, פרסמה הודעה: "... אחרי בירור המי צב — דעת תורה שגיוס נשים, אפילו מנרי יות, במסגרת צבאית, אסור בהחלט! הרב גים הראשיים לישראל — יצחק אייזיק הלוי הרצוג, בן ציון עוויאל".

ב-120 בתי כנסיות קראו לאמירת תהי לימ, לצום ולתפילה, לבטל את רוע הגזירה. בהמישים בתי כנסיות תקעו בשופרות, קר או שלוש פעמים את פסוק הזעקה "יענך ה' ביום צרה". מקובלים סגפנים במאה שערים גורו שתיקה על עצמם, על גנת להי עכיר את הרעה שבאה לעולם. כינוס מתאה

נשים בשעת שלום — צילי, תורכיה, פקיס טן, ישראל.

הצבא

ישו והסרג'נטי-ג'ור

נעימות מן הברית החדשה (אוי לכם, ופרושים והצבועים) ומשיר-חיללים בריטי מפורסם (הב לי כוס תה, סרג'נטי-ג'ור) ריחפו בחלל האויר, כשעמד ב. ג. ליד המיקרופון, באחד ממחנות ח"ן, ונאם את נאום-הבחירות הראשון שלו.

ככתוב: אל תחירו מן הפרושים, כי אם מן הצבועים, העושים מעשה זמרי, רעם לעבר שותפיו-לשעבר בקואליציה. שהיו עסר קים אותה שעה באירגון מריאורחי בירור שלימ. ולעבר הקצינות הצעירות: "לימדו לאהוב את הצעירות בנות ה-18, המגיעות למחנה, הדרושות יד אותה, עדינה ומבינה..."

"לא הכל עלינו ללמוד מאחרים", העיר

רגלי ח"ן יד אוהבת ועדינה

ראשי דת שלטון המומרים והמסיתים

שר-הבטחון, שחיסל את הפלמ"ח, ציחה להנהיג בצה"ל את מרבית שיטות הצבא הבריטי. לא נלמד את העולם ליצר כומברס ומטוסי-סילון, אבל נלמד אותן ערכים אנושיים..."

מבלי להיכנס לויכוח על השאלה, שעודה מנקרת במוחות רבים, אם אמנם יש צורך בתקופת-שירות של שנתיים לצעירות, עורר ב. ג. את שאלת המוסר. "גם לולא היה הכרח בטחוני... יהיה זה הכרח מוסרי (לגייס את הבנות)". ברור היה כי תפיסת המוסר של ב. ג. (ושל הבנות שהאזינו לו בהסכמה) היתה שינה מזו של מתחריו הפוליטיים, שהדביקו על קירות ירושלים:

"הכוונה יעשו את אחותנו? שומו שמים על גזרות גיוס הבנות, ששלטון המומרים והמסיתים זומם לגזור".

פילגוש

אם חיפאני יסכים?

אמרה האם היהודיה, לבנה שאמיס לצד בא הצאר ננד יאסאן: אל תתאמץ בני; הרוג יאסאני והינפש, הרוג עוד יאסאני ונוח. השיב הבן: מה יקרה אם היאסאני יהרוג אותי? התפלאה האם: מדוע יהרגך מה עשית לו?

בדיחה עתיקה זו נשמעה טוב, כפי צי

רים ספקניים, באולם ועידת תנועת החרות בנאניה, כשמנחם בגין פיתח את תכנית הגדולה, לקידום פני פלישה סובייטית: להי טיל תחילה על צה"ל לכבוש את הארצות השכנות, להתקדם עד גבול המדבר. פירר- שה המעשי של ההצעה היה: לכבוש את עבר-הירדן, חלקים מסוריה והלבנון, לנוח מעט — ולנצח את הצבא האדום.

כדי לחזק את הבטחון העצמי ששפע מן הנאום הציג בגין, כתוספת, לפנות את כל הילדים מן הארץ, לשלחם אל מעבר לים.

מאנקים ומשיחים

גיה החליפו מחמאות וגידופים בוועידה, לא היתה דומה לתנועה הגדולה, השופעת מרץ ובטחון, שעלתה כמעט לפני 3 שנים מן המתחרת. גם שיטת הסוגסטייה-העצמית המפורסמת (אנו מאוחדים, אנו מאוחדים, אנו מאוחדים...) לא יכלה לטשטש את הבקיעים העמוקים.

אורי צבי ("משורר המרד") גרינברג התרחק מן התנועה, המהווה — יחד עם ד"ר ישראל ("סולם") שייב גרעין למפלגה פאסיס- טית-משיחית חדשה ("המשיח ירכב על טאנק"). שני פרש ערי ז'בוטינסקי, המטיף למלחמה בדת, המבטיח לשכנע את מליוני הערבים להצטרף לאומה (ולאימפריה) עברית, קרוב לערי עומדים הלל (פיטר ברגסון) קוק ושמואל מרלין, מייסדי ועד-השחרור האמריקאי, השייכים לסיעה החרותית בכנסת רק מטעמי נוחיות.

שורש המשבר: חוסר רעיון מאחד, מלבד הרומנטיקה של המחחרת, וחשד עמוק בלב כל שאר המנהיגים, כי מנתם בגין אינו יכול לסבול מסביבו אישים בעלי שיעור קומה. בלתי-מבוטאת, אך ברורה לכל, היתה סיבה שלישית: איש לא האמין, כי התנועה תזכה בבחירות בקלות, הדרושים כדי להתחיר לכנסת השניה את רוב ציריה הנוכחיים.

האשק

החצור יתפגר

שר החקאלות והמוזון בממשלה המתפ- טרת פנחס לבון (לוביאניקר) לטף באיטיות את שערותיו המלבינות, עיין פעם נוספת ברשימות המונחות לפניו, הרים את גבו- תיו העבות מעל לעיניו החודרות עמוק בפני התענוגים הנאספים והודיע: כן, רבו- תי, בכל זאת הצלחתי, יהיה מלאי של מזונות לחדשים ארוכים. פנחס לבון סתר את כל הידיעות המגוננות, שהגיעו מארה"ב, על מהלך המזימ לרכישת מלאי של מצ- רכי מזון לשעת חירום.

אולם מתוך דבריו השקטים והשקולים יפה לא נשמעה הנימה של הבטחון העצי- מי, בעלי שמיעה מוטיקלית עדינה לא חשו את כוח השכנוע של המזכיר הכי- ללי של הסתדרות העובדים לשעבר, הסתיי- גות פנחס לבון בנוגע לאפשרות תקלות והפרעות בתהליך ההובלה של הסחורות הנרכשות עוד הגבירו את הספקות. אמנם שונה שר החקאלות תכלית שיגוי מקוד- מו, ד"ר יוסף, ואינו מבטיח הרים וגבעות, והמלה "אם ירצה השם" היא די שגורה אצי- לו, אבל בכל זאת בחירות מתקרבות ראש סיעת מפא"י בכנסת וב. ג. אינם מזלזלים בכוח התעמולה.

לא ידוע מה יקרה במשך מחצית השנה הבאה. אחד המסוכנים הזכיר את נסר-אדין, שהבטיח לעריץ, כי ילמד את המורו לזכר תוך 3 שנים (אם לא, יומת המורה) והתנחם שעד אז ילך העריץ לעולמו או יתפגר התמור. אבל תארין הבחירות הוא כבר בסימן של התבהרות.

דירה אחרת. באותה מסיבה ישב לו מן הצד דיקטטור המחירים לשעבר, צבי לויבושיק, שגם הוא עשה בארה"ב כשנה, חזר כדי לחזות בשבר הבנין שהקים.

אינודס יוקר המחיה, שכל כך דאג להי רידו בכל האופנים, קופץ למעלה, ועוד רגלו נטויה, הועלה מחיר החלב, הועלו מחירי מצרכים בבתי קפה ומסעדות, יתחזרו לפועלים הכספים מקרן הפקדון וההלוואה, הוסכם על תוספת יוקר בגובה של 13 נקו- דות האינודס, ועוד ועוד. פנחס לבון הכי ריו אמנם, שיעשה את כל המאמצים, כדי לא להעלות את כל המזונות, אם כי מחרי רי הקנייה אינם עומדים בכל השואה עם המחירים המקומיים, אבל זה היה רק כדור

המתקן. צבי לויובוביץ אינו רואה סיכויים לשקם את הריסות בנינו, יעדיף כנראה לעבור ל"דירה אחרת".

לא דב ולא אניה

זאב שינו (הגיניג'י), מנהל חברת הא-ניות "צ'ים", עמד להסביר את פרשת אנית הלוקסוס שהוזמנה באנגליה והסמיק. ארשת פניו התמזגה כליל עם צבע שעי-רותיו.

דב יוסף, בהיכנסו לתפקיד שר התח-בורה, בפגישת ההיכרות עם העתונאים, דגל בסיסמתו הישנה, שהבטחות אינן עו-לות דביו. הוא מסר על תכניותיו להבא, הזכיר גם רכישת אנית נוסעים לוקסוס באנגליה, להסעת התיירים העשירים מארה"ב לישראל.

אולם ההבטחה נתגלגלה ללונדון. הממ-שלה לא היססה מלפרסם הכחשה מידית: "לא דב ולא אניה".

זאב שינו הסביר, שאמנם דובר על אניה, היה מו"מ, אבל היה צורך להכי-ניס תוך תהליך הבניה שליש ממחיר הא-ניה (מליון ל"ש). קפלן אנו רוצה לתת מטבע והענין נשאר תלוי באויר. כשקפי-לן ימצא כסף, וממשלת בריטניה תסכים להאריך את האופציה. אולי...

סיפר מי שסיפר על יהודי, שבגלל מלה אחת לא הפך מליונר. הוא ביקש הלאה של מליון ומנהל הבנק אמר "לא".

דו. יוסף מסר אמנם, גם במסיבה הגו-רת, על תכנית להקמת תחנת טלביזיה בארץ. אבל ליתר זהירות לא קרא בשם, ולא יהיה לפני מי להכחיש.

ישר לענין

כשהציעו ליצחק גרינבוים, שר הפנים לשעבר, אחרי היכשלו בבחירות לכנסת, לק-בל עזרו את תפקיד מבקר המדינה, סירב. בשיחה עם מקורביו הסביר את צעדו בפש-טות גמורה: "אם אהיה קפדני מדי בתפ-קיד, לא אמשך ימים רבים גם בתפקיד החדש".

לתפקיד מבקר המדינה נתמנה ד"ר ז. מוזס, רחב-פנים וממושקף, בעל קפדנות גרמנית וגישה ישרה לענין. לפני ימים מספר הגיע לדעת הצבור קמעה מהדו"ח שהוגש לדידי הממשלה. הדו"ח אינו מצ-טיין במחמאות יתירות, תוקף קשות את יעילות מנגנון הממשלה, קיבל על ביבזו וחוסר כשרון ברכבה, מסירת הזמנות ענק ל"סטול בונה", בלי הכרזה סומבית וברוו-חיים עצומים, משלוח משפחות-שליחים על השבון המדינה, ועוד.

לא חשוב כיצד התרשמו אנשי הממ-שלה מהדו"ח. מוקדם עוד להגדיר את זמן כהונתו של ד"ר מוזס בתפקידו, שקיבל,

פה אחד, מידי הכנסת. אולם על צימצום סמכותו כבר נסב הדיבור...

אשכנז

יום הולדתו של היטלר

באולם הצר של בית משפט השלום בחיפה ישבו 5 נשים. האחת: השופטת וינגרדוב, והארבע: נאשמות בקטטה במ-קום ציבורי. שתים מהן יהודיות, והאחרות נוצריות גרמניות, שנישאו ליהודים. כולן תושבות גביים ליד חיפה.

"אני מודה באשמה!" אומרת חנה מוניץ, יהודיה, פרטיגית לשעבר ביערות

כל השנה בוער לי הלב, הדם רותח בי כל הימים - והנה, בשבוע שעבר, מצאתי סיבה סוף-סוף, עמדנו בתור לקרה - והיא החלה "להתעסק" עם שכנתי אסתר, חלושת הגוף, מיד התנפלתי עליה והרבעתי בה בכל כוחותי. ואז באה הלן והתערבה לטובת גרדה - כך התחילה הקטטה. היית צריכה לראות, גברתי השו-פטת, כיצד הרביצה הגרמניה הזאת לאס-תר; את הצערות קטפה מראשה, ובגלל מה? בגלל צעצוע, שבנה של אסתר שאל מבחה של הגרמניה.

"אני מבינה לרגשותיך", אמרה כבי-השופטת וינגרדוב. "אולם אסור לו לאדם, שיעשה דין לעצמו, וכי להיכן נגיע? יש

זהה את עצמך

תמונה זו צולמה ביום 27.2.51, במחנה צה"ל. קורא, שיוזחה את עצמו ויפנה ראשון למערכת, יזכה בפרס של 2 ל"י. בשבוע שעבר זיחה את עצמו שלמה ראביצקי, מושב הסודלים, ע"י עפורה.

מטרה ישראלית, יש בתי דין ישראליים - היית חייבת להסדיר את ענייניך בצורה חוקית".

חנה מוניץ נקנסה ב"3 ל"י ומתן ערכות בסך 25 ל"י למשך שנה. הגרמניות בחרו להישפט בבית הדין המחוזי. ובחוק, במס-דרון ביה"ד, שחקו בצוחתה קוקי, הבלוני-דית, ובנה שחור השער של אסתר...

הכפתורים של הזולת

12 חודשים עברו מאז קיבל יצחק צו-קרבג שתי סטירות לחי, בשעה שעמד בתור לאוטובוס מספר 4 בחלאביב. הש-בוע הגיע בית המשפט המחוזי להחלטה, כי מעשהו של צוקרבג, בטרם נסטר על לחיו, היה בו משום כוונה לגנוב. אכן, לא זו בלבד צוקרבג קיבל את הסטירות, הוא גם הועמד לדין, ולא זו בלבד שהועמד

אוקראינה. מה יש לחנה מוניץ לומר להצ-דקתה?

"אני והנאשמת גרדה היינו כל הימים ידירות טובות, התיצענו בכל, יחד בחרנו שמלות, הלכנו בצותה לבית קפה. כל זה - עד יום הולדתו של היטלר - ימח שמו וזכרו. באותו יום אמרתי לה: הגרמ-נים מתחילים שוב לעשות "קונצ'ים" עם היהודים - והיא אמרה: הם צודקים!

מאותו יום התחלתי, בן - אני מודה בכך בגלוי, התחלתי מתפשט סיבה להת-נקם בה! אחי-נוכרתי, כי בראש השנה, שעה שיהודים הלכו עם הטליתות לבית-הכנסת, ישבה לפני ביתה ותפרה ותפרה...

את ילדתי קוראים בנן רינה. אך היא מכנה אותה קוקי! "אני לא אקרא לה אף פעם, "בהוטנטוטן נאמה" הזה... רינה!" איכרת גרדה.

בדין - מעשהו שימש נושא לדיון ממושך. הוא זוכה תחילה על-ידי כבי השופט ד"ר ליפקין בבית משפט השלום, אך השבוע, בפני בית הדין לערעורים (השופטים ד"ר קיסטר, ד"ר גינסר וד"ר כהן) חוייב בדין ו... העביר את מתן העונש לאותו שופט - ד"ר ליפקין.

הסיבוך של המקרה הגידון היה בזה, שצוקרבג פתח כפתור בחולצתו של ליאון פרץ, שעמד באותה שעה בתור לאוטובוס. פרץ חש בדבר וסטר על לחיו של האיש מחוסר הטקט. המשטרה עצרה את צוקר-ברג, הביאה אותו לדיון ועתה, לאחר שנמצא חייב (הוא הדין בחוק כאשר "ענה מותר גלולת") גילתה, שהאיש הוא כייס בעל חתק. הוא אינו בעל מקצוע סתם, אלא וירטואני בחסד. אולם כאשר עמד האיש בפני השופט ד"ר ליפקין היתה השאלה המשפטית: באיזה מידה יכולה העובדה, שאדם אחד מטפל בכפתורו של הזולת לשמש הוכחה לכונתו לגנוב...

צוקרבג הובא לדין באשמת נסיון לג-ניבה, כשעונש של 18 חודשי מאסר מרחף על ראשו. אמר השופט: הסעיף 30 של החוק הפלילי אומר, כי "אדם ייחשב כמי-נסה לבצע עבירה, כשהוא מתחיל לבצע עבירה, ובאמצעי שמסוגל לביצוע, כשהוא מביא לידי בטוי גלוי את זממו ע"י מעשה גלוי". אך במקרה הנידון, אם לחשוב בהגיון, מה עשה האיש? טיפל בכפתורו של פרץ. ובכן מה בכך? אמנם זה דבר גלוי, אמנם האצבעות הן "אמצעי", שבצו-ר תו אפשר לבצע גניבה, אך כל מעשה פתיחת הכפתור אינו מספיק, כדי לדון את צוקרבג. אולי זה חוסר טאקט, אבל לדון למאסר בעונש זה? וד"ר ליפקין זיכה את האיש.

ואולם כאשר הגיע הדבר לבית המשפט המחוזי, סברו השופטים אחרת. "קשה לה-עלות על הדעת דוגמה יותר בולטת של נסיון לגנוב" - החליטו השופטים. "פרשת הכפתור" היא הוכחה ממש. וצוקרבג הורשע בדין.

פשעים

כסף מן האשמה

השבוע הופיע במשטרת חיפה ישיש קמוט פנים, קרוע בגדים, שסיפר: "ליד שדה התעופה במפרץ, היכיתי ל"טרמפ". מכונות משא נעצרה לדי והנהג הסכים להסיעני, אך זוהי המכונות ממקומה, ומס-פר צעירים, שישבו לידי, התנפלו עלי, שדרו ממני שעון כיס מוזהב ו"15 ל"י, והטילוני על הכביש. אם כי השוטרים תמהו, מדוע על גופו של המתלונן לא נראו כל

50 עולה ממים חמים; 51 חלק בכגד; 52 שאינו מבושל.

פתרון תשבץ מס. 58

מאונך: 1 התאחדות; 6 חנוך; 9 בית; 10 אחיד; 12 קמוש; 14 אוג; 15 רעב; 17 ולד; 18 אשרוש; 20 צל; 21 לע; 22 אמת; 32 רבע; 25 סיד; 27 הקף; 29 חנם; 31 לבה; 33 דרך; 35 יון; 38 שלם; 40 קרן; 41 סו; 42 מד; 44 מאר-דך; 46 פתי; 47 צלי; 49 גון; 50 מויק; 51 להד"ם; 53 טרי; 54 צעק; 55 אש-סיון.

מאונך: 1 הרקולס; 2 אבוד; 3 חיש; 4 דת; 5 תאור; 6 חי; 7 גיר; 8 כר-בלת; 11 חגור; 13 מעיל; 14 אשתקד; 16 עץ; 18 אמה; 19 שבח; 24 עני; 26 דבש; 28 סרקון; 30 מופתי; 32 הלם; 34 כרך; 36 נויקי; 37 קמצוץ; 39 מאר-גד; 43 יל; 45 יומא; 46 סויו; 48 ילק; 50 מרי; 52 הן; 53 אר; 54 טף.

פרסים לפותר תשבץ מס. 57

1 מיכאל שובר, שד"ר קהקיל 26, תל אביב.
2 נחום חרסיונסקי, רח' החבשים בית וייס, ירושלים.
3 עליזה ספונק, רח' דיונוף 27, ת"א.

תשבץ מס. 59

Table with 10 columns and 10 rows of numbers for a crossword puzzle. The numbers are arranged in a grid pattern, with some cells empty. The numbers are: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54.

מאונך: 1 מאכל מלכים; 5 גבור אי-דיליה של גטה; 9 מפקד כוחות בריטניה ב-מזרח התיכון; 13 קח; 15 זאת; 16 גבור "סיגנון"; 17 המואביה; 18 הוודש הראשון; 20 מזון העט; 21 זוהר; 22 מגוץ מעשות (במדבר ל"ב); 23 מין עוף דורס; 25 אויב; 26 נזול לחיטוי; 28 עם; 30 ממלכת האשה; 33 מייסד איראן החדשה; 34 חוטם; 35 מס-פר יורדי הסירה; 36 קריאת ברכה; 38 בסיס; 40 מעממי הארץ; 41 מפלגה לאומי-נית במצרים; 43 תג האביב; 44 נשאר אחרי הבורח; 46 צעיר; 48 מטבע צרפתי; 49 שר החוץ המצרי; 53 מלח באגודות הערביות; 54 משען הראש (שה"ש ב').

מאונך: 2 תנו רבנו; 3 תום; 4 מעון החיה; 5 מנהיג נאצי שנצח באנגליה; 6 אוור עשיר בפתם; 7 סופר גרמני; 8 מדבר; 10 ממנהיגי אצ"ל; 11 יפה נוצות; 12 עיר הרשעים; 41 משכן האלים; 16 משכן או"ם; 18 מלח זרוז; 19 לעומת; 22 לבנה; 24 מלך 7 ימים; 27 יחידת חשמל; 29 סוף תמוז; 31 נקי; 32 מטעמי המקרא; 34 שרידי בעל חיים קדמונים; 37 תכונת הסנין; 39 בנו של תרח; 42 דרך; 45 אבי עכסה; 47 חברת ספנות ישראלית; 49 סכנת נפשות;

פג תיקפה באופן אוטומטי. מקץ שבוע קבלו הנשים המחאות בעלות תוקף והי והפעם בדקו את ההמחאה הירוקה מכל צד ואף עמדו על כך, כי יאמרו להן באיזה תאריך נחתמה...

דרכי חיים

אוישה כהה

בבית משפט השלום בתל-אביב, בין נאשמים, שוטרים, עורכי דין, קצינים וע" דים, מסתובבים במשך חצי יובל שנים כשה טפוסים, שהפכו חלק מהריהוט הדל והמרופט של בית המשפט. הם אינם עור- כי דין, אינם שוטרים, לא עדים ואף לא נאשמים — הם ה"קיצרים" הנצחיים, המבלים את ימיהם בבית המשפט.

המפורסם ביותר מכל הטפוסים האלה הוא מוישה: בעל שער כסף, פנים מקו- מטים ושבעים שנה של עוני ודלות, בכל ביקר הוא עווב את חדרו הדל ומשךך דרכו לבנין בית המשפט ראשית דרכו אל תא הנאשמים. שם הוא מחפש את "הפושע של היום". אח"כ הוא פונה אל לוח המודעות ועובר על רשימת המשפטים המעניינים. בשעה 9 הוא לוקח את מקו- מו במשפט המעניין אותו.

מוישה ידוע לכל באי בית המשפט: שופטים ונשפטים כאחד. הם מכירים או- אותו ואף מחליפים אתו קריצת עין. הוא יודע סעיפי חוק שלמים בעל פה. מוישה מסוגל לקבוע את עונשו המינימלי של ה נשפט, עוד בתחילת המשפט, לשמע עבי- רתו ועברו. לפעמים אפשר לשמוע אסיר שואל: "מוישה, כמה?"

את הערבים הוא מבלה בבתי קפה של העולם התחתון, בחברת פושעים מועדים. הוא יודע לספר על מבצעים בעבר ועל תכניות לעתיד, אבל כל ילד יודע, כי מוי- שה לא ישב אף פעם (כך הוא אומר). עברו נקי מכל חטא.

החידה היא, איך מתפרנס מוישה? אי- ילי זה עדיין בזכות גפוליון הזהב, שקבל

מוישה קיביצ'ר קריצת עין

לפי דבריו, מהרצל. גם מוישה, כחצי תריסר אחרים, טוען בתקיפות "אני היי- תי עגלונו של הד"ר הרצל".

הארץ

במכונות או ברגל?

(מודעה:) כנוס פרדסנים. כל הפרדסים מוזמנים. (דבר")

צבי קקאו, תל-אביב

התחרות בתיהונגות.

שופט השלום בחיפה הוציא אתמול בגי- ניבה ברונס, שהיה מונח במחסן מס' 10 בנמל. (הבקר")

ציון חמויי, חיפה

מכניקה עברית!

מהנדסי הדרכים המעולים, אשר בקירם גי- בנאים, החלו לתכנן את הכביש הגדול בעל 8 מסלולי תנועה, מחירבת-שוראיסמו לג'בל-מוש-עברף. (קול הסטודנט")

שמעון גליק, חיפה

לבקר בארגון המושבים בת"א, בדאגו לתי- קון המצב, גילה את הבקתות ליד קיבוץ מעברות, חזר למושבו, שכר 4 מכוניות משא, העלה עליהם כ-150 נפשות, כראש המחץ להתיישבות במקום.

מערכה ושמה חרפה:

העולים לבקתות, פלשו לתוכן, נתקצו אנ- שי הקיבוץ, גרשו את העולים, העולם למ- כוניות המשא, החזירום לצפון.

הון כך אכדו ארבעה ספרי תורה, שה- עילים הביאו עמהם, ונפצע נער תימני

אניסה סביטי, יומרה אבו דאהש, פרסיילודה

דמנות שלישי

אחד, ונעלבו עתונאים שנמנעו מגשת ע"י חברי הקיבוץ.

אחר סיכום תלת מגמתי — הצדק עם אנשי מעברות, שהגנו על רכוש ידידיהם הערבים; הצדק עם אנשי גורן, שאבו מרצון לשפר את מצבם על דעת עצמם, או הוסחו ע"י גורמי חוץ, הצדק עם שניהם יחד, היה ברור לכל, כי אנשי "השומר הצעיר" לא נהגו ביד רכה בעולים, של- מעצם היו מוכנים, עוד לפני שלוש שנים, להילחם.

המעמד השלישי

"הדה מוש קוויס"

אנשים טובים, אנא עזרו לי להחזיר לישראל את סמיר בני, בן ה-13, הלומד בבית-הספר סיליוןא בבית-לחם, כי בלע- דנו איו הספר חיי חיים! התחננה בדמעוה שלישי אניסה סביטי מואדי גיסנס בחיפה — אחת משתי הנשים הערביות הראשונות לישראל, שזכו לקבל את פרס עידוד הדי- לודה של ראש הממשלה.

ששה בנים ושש בנות לאניסה סביטי. בעלה נתעזר בתאונת עבודה במחלקת הביוב של העירייה, ועל אשתו פרנסת כל המשפחה. אניסה פתחה קיוסק לירקות — אולם אין מה למכור... תודהה מקרב לב נתונה לממשלת ישראל ירום הודה — אלא שהיא חוזרת ושוטחת את בקשתה — יתחזר לי בני!

יוסרה אבו דאהש, מקבלת הפרס השני, גם היא מפרנסת את בעלה הזקן והחולה. בתחילה התגוררה ברחוב השומר בחיפה ומכרה חלב ליהודים עם פרוץ הקרבות נמלטה לדלית על כרמל ועתה היא עובדת ככוכבת בהדר הכרמל.

"זוהי תרומה צנועה של ממשלת יש- ראל, שתעזור לה לחנך בנין להיות אנשי- אמת ושלום, אהבי אדם ונאמנים למדינת ישראל" גאמר בשתי אגרות הברכה הכי- תובות עברית וערבית, שנמסרו למקבלות הפרסים בצירוף המחאה של 100 ל"ל לכל אחת. נראה כי יוסרה וסביטה לא התענינו ביותר באגרת הברכה — ההמחאה וכתה לתשומת לב רבה יותר, ברטט קדושה הטמיניהו שתי הנשים עמוק בשמלותיהן —

"הדה מוש קוויס!" אמר הקופאי בבנק "אנגלו-פלשטינה" בחיפה, בערבית רצוצה, לאניסה וליוסרה שבקשו לגבות את דמי הפרס.

נרעשות ונהדמות רצו שתי הנשים בחזרה לבית הממשלה ושם התברר, כי ההמחאה אושרה לפני חדשים ועל כך

כזמנו כאתי ביחסים עם עלמה צעירה, וכתוצאה נכנסה להריון. הרסון מסביר להלן את השתלשלות הדברים, כיצד נפל קרבן כתוצאה מהתוצאה הנזיל. מכל הבחינות, אך בשל תום הלב של כותב הכרוז, הבא לספר לקהל את אשר אירע לו, הרי הפרשה כשלעצמה היא רגילה ביותר.

לפני שבועות מספר נתפרסמה ידיעה על אדם אחד, הושב נתניה, שחטף את ילדו מבית אמו, מסר את הילד למוסד, בעצמו הסתלק, ולבסוף נעצר על ידי המשטרה. עתה בא הרסון להכחיש את כל

הפרשה. הוא מספר, כי לאחר שאירע לו מה שאירע, נסו הורי הצעירה להפוך את המקרה למעשה אונס. לשם מה? כדי לסי- חוט ממנו כספים. ואולם הוא, האב, אף על פי שלא היה נשוי לעלמה, רשם את הילד על שמו ואפילו קרא לו בשם אביו המנוח, וכל זה מתוך "הכרה עמוקה שמתפקידי לדאוג לילד". יום אחד, מספר הרסון, החליט למסור את התינוק למוסד, כי ביחד עם האם הגיעו למסקנה, כי זהו הפתרון הטוב ביותר מאחר שהורי העלמה מתאכזרים לתינוק "הבלתי חוקי". הלך ועשה כן. לקח את התינוק ומסרו למוסד ויצא והיה נכון לשלם עבור החזקתו.

ואו הודיעו אנשים על החטיפה. האיש נעצר, הילד הוחזר להורי העלמה, ובקרוב יתקיים משפט. הלך הרסון ופירסם את הכרוז בעל התוכן המזועזע והוא אומר: "אדרבא, יבוא מישהו ויוכיח, כי אין אני צודק, כי לא כן הדבר..."

הפרשה. הוא מספר, כי לאחר שאירע לו מה שאירע, נסו הורי הצעירה להפוך את המקרה למעשה אונס. לשם מה? כדי לסי- חוט ממנו כספים. ואולם הוא, האב, אף על פי שלא היה נשוי לעלמה, רשם את הילד על שמו ואפילו קרא לו בשם אביו המנוח, וכל זה מתוך "הכרה עמוקה שמתפקידי לדאוג לילד". יום אחד, מספר הרסון, החליט למסור את התינוק למוסד, כי ביחד עם האם הגיעו למסקנה, כי זהו הפתרון הטוב ביותר מאחר שהורי העלמה מתאכזרים לתינוק "הבלתי חוקי". הלך ועשה כן. לקח את התינוק ומסרו למוסד ויצא והיה נכון לשלם עבור החזקתו.

ואו הודיעו אנשים על החטיפה. האיש נעצר, הילד הוחזר להורי העלמה, ובקרוב יתקיים משפט. הלך הרסון ופירסם את הכרוז בעל התוכן המזועזע והוא אומר: "אדרבא, יבוא מישהו ויוכיח, כי אין אני צודק, כי לא כן הדבר..."

ואו הודיעו אנשים על החטיפה. האיש נעצר, הילד הוחזר להורי העלמה, ובקרוב יתקיים משפט. הלך הרסון ופירסם את הכרוז בעל התוכן המזועזע והוא אומר: "אדרבא, יבוא מישהו ויוכיח, כי אין אני צודק, כי לא כן הדבר..."

המעמד השני

מאבק צמוד

בימי תנועת המרי דגלו אנשי "השומר הצעיר" במאבק צמוד לעלייה — יש להילחם על קליטת עליה בלבד. השבוע הדיגימו את לירותם בנוסח חדש — מאבק צמוד נגד קליטת עלייה.

שיתוף עבריי-ערבי: קיבוץ "השומר הצעיר" מעברות, הנמצא ליד הכביש הראשי חיפה-ת"א, כחמשה קילומטר צפון-נה מפרשת הדרכים לנתניה, היה הקיבוץ היחיד בארץ, בו חיו גם משפחות ערביות, בני השבט "באנה". כשפרצה המלחמה, נט- שו הערבים את בתיהם, סמכו על הבטחת אנשי "מעברות", שישמרו על רכושם ש- הנוסף, כך קרה, ששורת בקתות החומר, הראויות לשיכון, נשארו ריקות — והאד- מות שבסביבה עובדו ע"י הקיבוץ.

כפר ושמו גורן: מאה ועשרים ק"ר לומטר צפונה ממעברות, חמש מאות מטר מגבול הלבנון, התיישבו 130 משפחות ער- לים תימניות במושב סלעי ושמום — קר- אוהו גורן וניסו להתפרנס מעיבודו ועבודות ייעור בשטח.

אחר להם החסד, שניתן במחנה ראש העין, היה השנוי יסודי. התימנים, שהם עובדים חרוצים מטבעם, נתאכזבו מהבטחות שואו של עבודה קלה, פרנסה בטוחה — החלו רעבים לתתם. יו"ר הוועד שהורבה

סימני חבלה, החלו לחקור בקדחתנות. מברקים פנימיים שהועברו לתחנות המש- טרה ברחבי הארץ, הכילו הוראות לעצור מכונית משא אלמונית, שאת זהותה מסר האיש, ושנוסעיה נאשמים בשוה.

אין טעם לחקור — המתלונן הוא רמאי! נאמר במברק חוזר, שנתקבל כע- בור שעה קלה ממשטרת ירושלים. הוברר, כי הוקן, הציג את עצמו כעולה מגרמ- ניה-חושב באר-שבוע, מנסה בפעם השניה להוציא כסף במרמה מן... המשטרה.

גם במשטרת ירושלים סיפר את אותה מעשייה, ובהמלצת המשטרה קבל בגדים וסיוע מעזרה סוציאלית, וכן כסום כסף "ממגבית פנימית" שערכו בנייהם מספר שוטרים — ונעלם.

בימים הקרובים יועמד "הנשדד" לדין באשמת מסירת ידיעות כוזבות למשטרה.

הקאמו לא שילם

ערב אחד הופיע בביתו של חנוך הרצי- כרג, סבה, המתגורר בתל-אביב, מכרו מימים עברו, בן לעיירה ולשצייקי, שעל הגבול הפולני-הצ'כי. המכר, יורה לוקאי, הגיע לארץ לפני כשנה וחצי, ואילו הרצברג הגיע מספר חודשים לפניו. שניהם הכירו איש את רעהו מאז התגוררו בזלשצייקי; אחר כך גורשו שניהם על ידי הגרמנים ושוב נפגשו במחנה ריכוז. מאז תום המלחמה לא ראו איש את רעהו ושוב נפגשו פעם, בדרך מקרה, בתל-אביב.

הביקור הפתאומי של לוקאי בדירתו של הרצברג הפתיע במקצת את הטבת, אך הוא חשב, כי ודאי עניין חשוב הביא אליו את בן עיירתו, בשעת הערב. ואמנם היה זה עניין חשוב. לוקאי ביקש מהרצברג סכום של 2000 לירות. "אני במצוקה ויש לי צורך בכספים" — הסביר לחברו הטבת. "מנין אקח סכום כזה?" תמה הרצברג. "הייתי רוצה לעזור לך, אך מנין אקח?"; "לא מניין אותי מנין תקח", אמר לוקאי, "אם לא אקבל את הכסף אלשין עליך, כי היית 'קאפו' במחנה ריכוז... אתה יודע מה עושים עתה לכל אלה..."

הרצברג נבהל. אם כך, גמר בלבו, אין לנו כלל שפה משותפת. הוא פנה לבן ה- צעירה: "כל עוד אמרת, כי באת אלי כבן עיירתנו, לשם הלואה, ניחא. יכולתי להבין. אולם סתיסה? לא, לא אתן לך פרוטה". "לא תתן?" אמר לוקאי בחיך שטני, "אס- פר כיצד התאכזרת אלי ולעצורים אחרים במחנה. אסדר אותך...".

עלה רעיון במוחו של הרצברג. הוא שקע בכיכול במחשבות והשיב: "אם כן, אני מסכים".

הם קבעו פגישה למחרת היום. עליהם היה להיפגש בבית קפה, לשם צריך היה הרצברג להביא את 2000 הלירות.

עוד באותו לילה הלך הרצברג למשטרה, וסיפר על מעשה האיום. אותו ערב, כא- שר נפגשו השנים בבית הקפה, ערכו שוט- רי חיטש מארב ללוקאי. כמחץ כמיים יפתח תיק פלילי נגדו באשמת סתיסה.

השבוע עמד לוקאי, בפני השופט החוקר, ד"ר כהן מגור, כשהקצין יהושע בן ארי תובע, ועורך דין מ. ריטרמן מלמד עליו טניגוריה. טענתו של הסניגור, הגם שהת- בטאה ברמזים בלבד, היתה, כי הרצברג היה אמנם "קאפו" במחנה הנידון וכי מת- נהלת חקירה נגדו. אולם הקצין בן ארי טען לעומתו, כי אין הדבר משנה מאומה. החוק, הסביר התובע, הגדיר את מעשה הסתיסה כשלעצמו מבלי להכנס לעובדה אם "היה מקום" לסתיסה. יהיה הקרבן אשר יהיה — הסתיסה היא פשע. השופט החליט להעביר את דינו של לוקאי לבית הדין המחוזי.

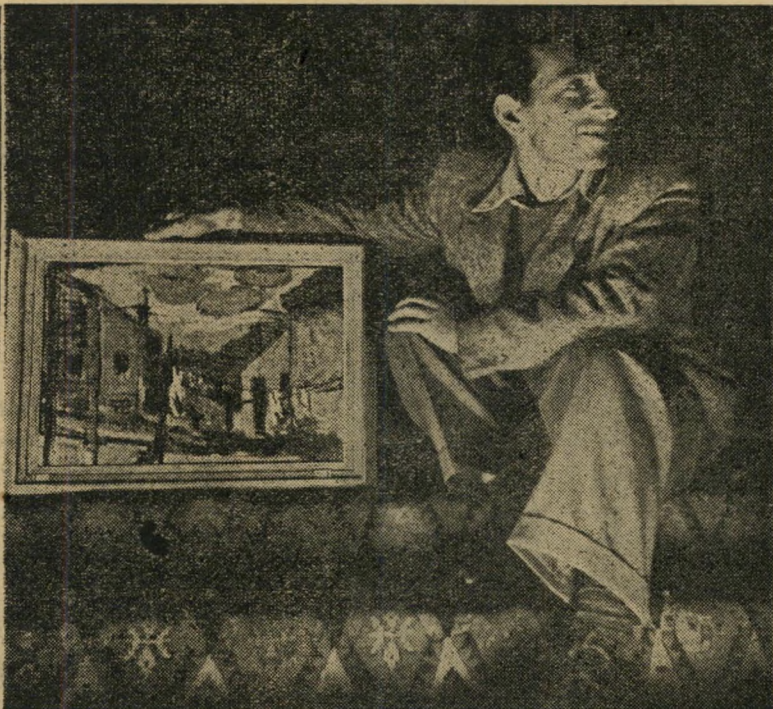
השבוע עמד לוקאי, בפני השופט החוקר, ד"ר כהן מגור, כשהקצין יהושע בן ארי תובע, ועורך דין מ. ריטרמן מלמד עליו טניגוריה. טענתו של הסניגור, הגם שהת- בטאה ברמזים בלבד, היתה, כי הרצברג היה אמנם "קאפו" במחנה הנידון וכי מת- נהלת חקירה נגדו. אולם הקצין בן ארי טען לעומתו, כי אין הדבר משנה מאומה. החוק, הסביר התובע, הגדיר את מעשה הסתיסה כשלעצמו מבלי להכנס לעובדה אם "היה מקום" לסתיסה. יהיה הקרבן אשר יהיה — הסתיסה היא פשע. השופט החליט להעביר את דינו של לוקאי לבית הדין המחוזי.

היודי הפואבי

כרוז בלתי-רגיל הופץ בימים אלה על- ידי עולה חדש מצרפת בשם רוברט הרסון מנתניה. הרסון שלח את הכרוז למערכות העתוניים, ולכמה אישים הנודעים, לדעתו, בדבר: זרמה אישית-אינטימית. שגררה אחריה פרסום בעתוניים, אשר לדעת הרסון, פגעה מאד בכבודו.

ולמען האמת הרי פרטי המקרה, מת- חיל רוברט הרסון את הודעתו לצבור,

ההיטים ציורי צעירים

במקום הפצירה, שהרגילוהו לאחוז בבית ספר "מקס פיין", מחזיק עתה **צבי תדמור**, בן 28, נשוי ואב לילד, את המכחול, את חומר העבודה ונושאים הוא מחפש בטבע. בהצר ביתו בכפר שמריהו עומד שובך יונים. צבי הוא חיובב יונים ובעלי חיים. גם בתמונתו יש לראות את חיבתו לטבע ולצבעים: "יש כאן ציור נוף כפרי, בהרחבה וברוב פרטים כשם שכל אדם יודע להביט וליהנות מן הטבע, מבלי ללמוד ולהתכונן לכך במיוחד, כך חייבת להראות התמונה — פשוטה, רגש, צבעים". מטרתו, כי המביט בתמונותיו יחוש, כי ישראלי ציירה.

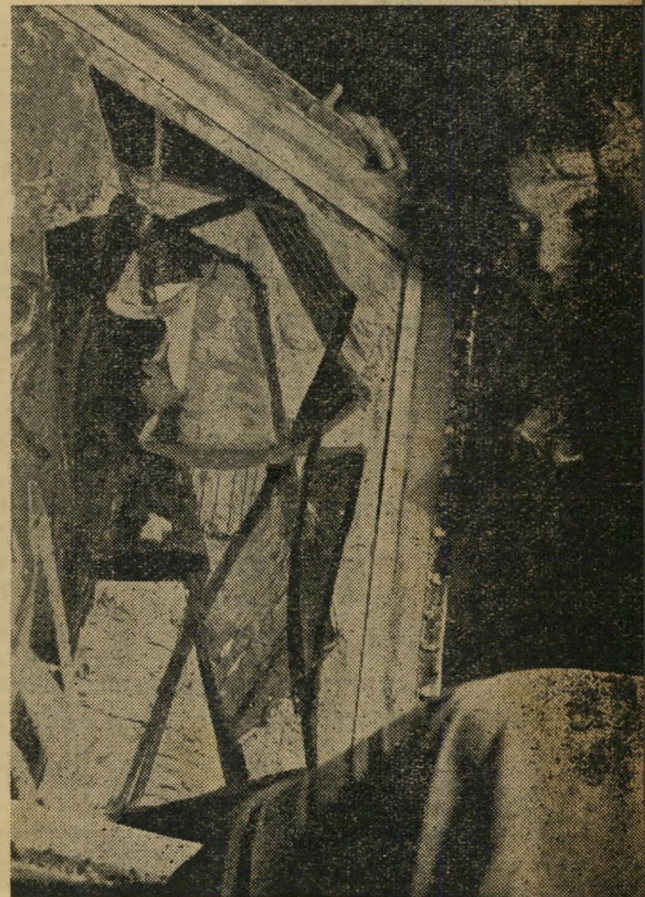
חמש שנים שוטט **ניסן רילוב**, 31, ברחבי אירופה עם הצבא הבריטי. אחר כך שרת בחיל התחבורה בירושלים בזמן המצור. כשהגיעו ימי שלום עבר לגור ביפו עם בתו (4 1/2). "נופה של יפו", אומר ניסן, "אהוב עלי ביותר. בציור בית הקפה אני משתדל למסור את האווירה ותשלובת הצבעים היפואית.

שושנה לוינסון מציגה תמונותיה בפעם ראשונה בתערוכה פומבית. כמו שכתוב בספרים, היא ציירת רגשנית, ספונטנית, ואינה רוצה לספר מאום על עצמה, על ציוריה. "אינני מבינה מדוע צריכים לדעת בת כמה אני איפה למדתי, איפה אני גרה, מה אני אוכלת. צריך להביט בתמונה ודי. שם יש הכל!"

בצבא מודרך רב־טוראי **דן קדר**, 21, את אנשיו ב־טיפול בתותחי שדה. אין הוא אוהב הר־תחים. הוא אוהב הרבה יותר, למשל, ללמוד משחק בבית הספר הדרמטי של התיאטרון הקאמרי. גם התמונה, שבחר להצטלם עמה, עוסקת בנושא לקוח מתוך חיי התיאטרון: "השחקן עם המסכה" נסיון לגשת לציור מבחינת בחירת נושא ספרותי. אמנם הוא מרגיש שעד עתה כאילו כפה על עצמו את הנושאים, ולכן מסרתו היא להגיע לשלמות אור־גנית בין הנושא והבצוע בצבע וצורה. דן הרבה ללמוד: אחרי שגמר את "תיכון חדש", למד אצל אבני, אצל סטימצקי ואצל שטריכמן ובבצלאל. מטרתו: להשיע על הצופים ולחנך אור־תם באמצעות הציור.

בתוך הקהל, שבא לשעת הפתיחה, נראתה גם משמרת הציירים הוותיקה. ביניהם היה נחום גוטמן, הצייר וסופר הילדים, שהביע את דעתו: "אני שמח מאד לתערוכה שניה של האמנים הצעירים. עדיין זוכר אני את הרושם הנעים, שהשאירה התערוכה הראשונה האהדה, שאנו רוחשים לתערוכות כאלה, נובעת מתוך הזכרונות שיש לנו מתערוכות ראשונות של קבוצת צעירים, שנקראה פעם "ציירים מודרניים"; אז היו התמונות מוצגות בצריף העץ של "האהל".

גם שם היינו 10, גם שם היינו צעירים, גם שם היינו מודרניים. נעים לראות את הגלגל החזור, באותה הסתערות מחודשת של כל מתחיל, הבסות בחידושי וביזמותו. אחרי המלה "נעים" חייבת לבוא גם המלה "אבל". רקע החיים האמנותיים, כיום, בעירנו הוא הרבה יותר מתקדם. ולכן, מדת הדסתכנות ומדת היהעוה האישית של הציירים המשתתפים איננה מספקת. בכמה מן המשתת

אחרי בצבא לציור, "אחד אליהו חפץ ל של ה לו

בעלה של קק במיוחד בציור את הציור מילא אהבה את מלא במשך הזמן ק למדה נגינה, ר עיראק, היא העממית של

להכיר מיד אצל או על חשבון הת סע, אולי, לחו"ל יישאר התלמיד מן עומד בהופעות ר עצמם, מבלי מסנן

מספרים במחזור הצעירים 50.000 איש. כל האלפים הללו משתדלים ומחפשים דרך בטויה לרגשותיהם בעזרת הרשום, הצורה, הצבע. אבל, לפי הברירה הטבעית מגיעים לאולימפוס הציור אנשים מעטים; ציירים גדולים כפיקסו, מאטיס, רואו, דופי, מעטים הם.

הכל מקווים, וזה אינו שונה בארץ מאשר בתו"ל. גם כאן מקוה הצייר, שלמרות הקשיים הבלכליים, אחרי חיפושי הדרך המתמידים, ימצא את סוד הציור האמנותי הגדול — יעלה לאולימפוס. 10 הציירים, שפתחו את תערוכתם ברח' אלהריו בתל-אביב, ב'23.

להוכיח, כי קיים ציור עברי צעיר בארץ. לכך מקדישים כוחות נפש וגוף, ברצותם לנטוע בלב קהל הצופים את המחשבה, שהציור איננו "משוגע", שהוא יכול לבטא ולחנך את ההוי הישראלי, וכמו שאמר הצייר ראובן (ציר ישראל ברומניה לשעבר): "כל המאמצים כדאיים, כי הציור מציע את הציור; ליצור פירושו תמיד להיות צעיר!" עניין אין ניכר בציורים אלה סגנון ישראלי חדש. אלא שרירים רבים של אסכולות ישנות — ריברה, שאגאל, פובירו, ועוד — אולם כבר ניכרים ניצנים ראשונים למשהו משותף: הברחה מן האבסטרקציה אל המציאות, אל ההחיה המתגלה לעין הבוחנת בכל רחבי הארץ, אל הפשטות המובנת להמונים.

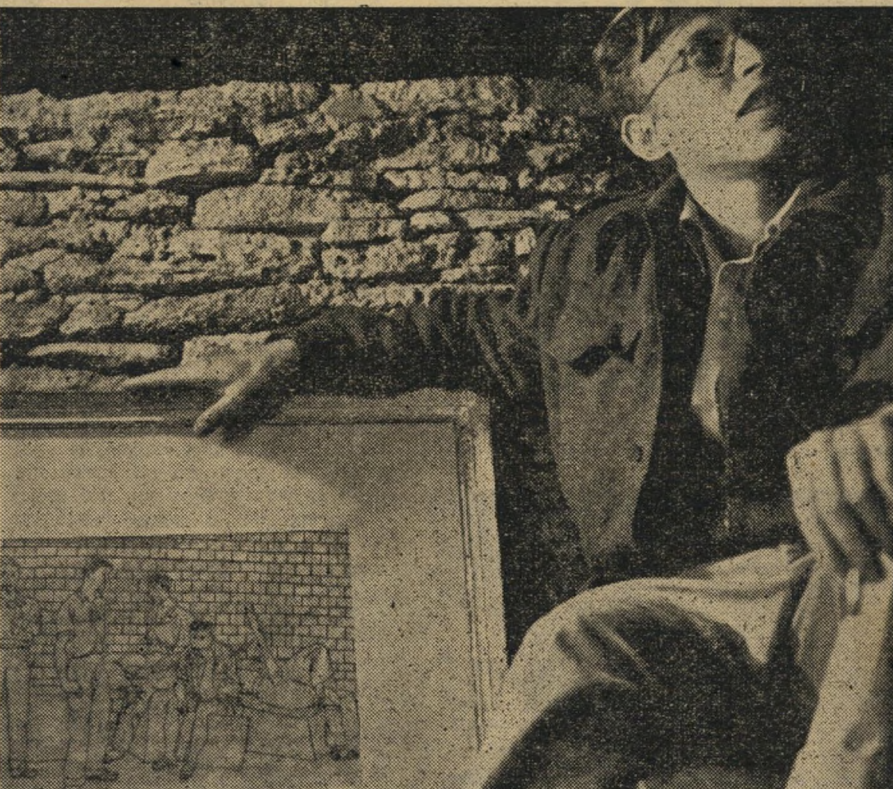

8 שעות עבודה במשרד "האהל", אשה, ילדה בת 10, ילד בן 3 — כל אלה אינם עוזרים דוקה לליפשיין אפרים, 41, לבצע את שאיפתו העזה: ציור. בצעירותו בקר בפריז והושפע מאד מן הציורים שראה. ליד ענקי הציור כמעט ואבד את האמונה ביכולתו. אבל הדחיפה הפנימית לא פסקה: הוא מוכרח לצייר. הוא מנסה למצוא את כתב המכחול הישראלי: אם כי הוא גר בתל אביב, מוצא הוא השראה בנוף יפו העתיקה. שם יש, לדעתו, "צד פרימיטיבי כנה ואמתי, צבעים שאינם בתל-אביב, בבנייה החדשה, צבעים מגרים, מורחיים חמים המיוחדים לערבים ולתימנים".

כשנפצע שמעון צבר, 25, נשוי, בשיך גיראח בידי הבריטים, בשעה שפעל שם עם מחלקת הפלמ"ח, היתה צפויה סכנה, כי כאן חסתיים קריית הצייר הצעיר. אבל חוש ההומור של שמעון לא נפגע או לגמרי. להיפך, אחרי המלחמה היה לצייר קריקטורות מוצלחות ברישום מנסה שמעון צבר להציג את בעיות הנוער הישראלי. "הצייר חייב להתעניין גם במה שנעשה מחוץ לציור — בחיים הפוליטיים" אומר שמעון צבר בטון זדאנובי מובהק.

"זוכר אני, כשכל תל-אביב היתה פרבר גדול, גבעות חול, עצי תאנה, גפנים שרועות" — אומר אלהחנן הלפרין, 35, נשוי ואב ל-4 ילדים מ-2 1/2 עד גיל 12. הוא בא ארצה בן 5 מפולין, וגדל יחד עם העיר תל-אביב. מפני כך נטיעה בו חיבה רבה אל "הימים ההם, כשהכל היה חולות", ולכן בחר להצטלם ליד תמונת הפרבר התל-אביבי, אבל גם מחוץ לתל-אביב בילה שנים רבות — בגליל, המקור לרוב נושאו.

לה שנתיים בטכניון, היה זמן מה משרטט יטי, אלחוטאי בצה"ל, החליט אליהו גת, 32, לא ללמד בארץ, החל ללמד ציור בבית ספר "א", צייר בעצמו וכבר מכר 5 תמונות. אך ורה חושב, כי עליו ללמוד בעצמו וזאת הוא ת בצרפת ואיטליה, "לראות את יצירות המופת עם הגדולים העולמיים", אבל בינתיים קוסם הארץ, כבתמונת הדיגים, שלידה הצטלם.

שרמטינסקי, 29, אינו מתעניין אבל זה אינו מפריע לקליר, האוהבת עוד בעירק, משם באה בהיותה ילדה, היה, צבעיה, צורותיה של יהודי עירק. חינוך מערבי, היתה למורה בגנינה, קה מן ההשראה. עתה, עם בוא עולי לשוב ולחדש את ידיעתה באמנות. עירק. בתמונתה טבע דומם.

משה פרופס חזר לפני זמן קצר מפריז, לשם נסע כדי לר- אות יצירות מופת. הוא בלה שם חצי שנה, גם בקר באיטליה ושווייץ. אבל כל העת לא יכול לצייר את הנוף שהיה אטום לגביו. "הצבע אפור, כהה ומעורר דכאון", אומר משה, 29, ומחייך "רק את הצרפתיות אפשר היה לצייר". בדרך כלל הוא אוהב לצייר דמויות אדם, ובעיקר נשים. בתמונת האשה שלידו עיבד את הניר כדי שיראה הציור כעל גבי קיר. זוהי האשה מובלט היות והוא נמצא במסגרת צבעים אפורים וקרים, האוצרים את הכתם החם הזה.

שכנות" מאת שמעון צבר, הראוי לשבח בשל הרצינות ויכולת התפיסה המיוחדת. גם הצבעוניות שבתמונתו של צבי תדמור היא משכנעת ומבטיחה. גם בכל היתר ונשבת רוח רעננות. וחבל על שניים החסרים הפעם: הפסלת שושנה הימן, והצייר מאיר לייזרוביץ (הנמצא עתה בפריז) שעבודותיהם מן התערוכה הראשונה שמורות בזכרוני. ולתערוכה השלישית, אני מאחל לחברי הצעירים הצלחה". סיים נחום את דבריו בחיוך של חיבה, ושקע מעט בזכרונות נעורים.

למדו לצייר. אינו יודע אם לגרוס זאת על חשבון המורה לא הייתי רוצה להיות בנעליו של אותו תלמיד, שמורה דה זה, כשיתחזר אפטר ויחולו בו שנויים גדולים, ואו מן הדי. נחמד להיות צעיר, נחמד להעניו כל זמן שאתה ות. ולכן, חבל שלא כל המציגים מעזים להביט בעיני ל דוקטרינה, או מורה, חפשי מאלה הוא הרישום "ביקור

עֵתָהּ אֵתָהּ

ובתוך כל הצהלה הזאת שחה, כדג מאושר במים, סלומון אדיר, כשקולו שופע הוראות ברמקול, ידיו מפשפשות בערימה של פקודות-מבצע מפורטות, מודפסות כראוי, ועיניו תרות מסביב כדי לגלות שגיאה כל שהיא במערכת-האחרון המצוינת, על חבליה המתוחים, מועדה המדייקים עד למחצית השניה.

אלוף-המשנה, שופע טוב-לב, הסתובב בין חניכיו, נהנה למראה אלופות-השקים ואלופי-הרגליים-הקשורות. "זה עולה כמה אלפי ימי עבודה", הוא מחשב לעצמו, "אבל בחי, זה שווה משהו, המוראל הזה..."

הציבילים המעטים, שהסתכלו במחזה, הציטעו רק לעל פרט אחד: מדוע יכול יום כזה להיות רק בצה"ל? זרוע אין ימי-חג כאלה בבתי-ספר, בשכונות, בחברות מסחריות, בתי-חרושת, בבנקים — באלפי המוסדות האורחיים שגם להם לא תזיק מנה הנונה של צחוק ושעשוע?

יתכן והסיבה היא שלא בכל מוסד נמצא "משוגע לדבר אחד" כסלומון, או מנהל מבין-ענין כאשר פלד. בינתיים נופל עול זה על הצבא. כמו תמיד, תלוי הכל ב"איש במקום". מפקד נבון, קצין ספורט שופע מרץ, ויום ספורט כזה אפשרי, התקציב הדרוש זעיר, הציוד הדרוש ישנו. אין כל סיבה מדוע לא תמצא לה הרוגמה מחקים ביחידות אחרות.

לשלמה ("סלומון") אדיר, סרן בחסד אלוהים ואכ"א, תכונה בולטת אחת: אין הוא יכול לשבת בחיבוק ידים.

משנסתיים, לפני 3 חודשים, מרוץ האופ-נועים של העולט הזה, הראשיים היה שלמה, חיפש לו מבצע חדש. רצה מולו ומצא קצין, היודע להעריך מנת צחוק ומתיחות ביחידות. אלוף-משנה אשר פלד אמר "כן", ומכונת המרץ של סלומון החלה לפעול במלא הקטורת.

אלוף-משנה אשר פלד

קצין-ספורט סלומון אדיר

המטרה: יום ספורט שהיה שונה מכל ימי הספורט, שהיו עד כה בצה"ל; לא רק כדורגל, כדורעף, משיכת חבלים, אלא גם מרוץ ברגליים קשורות, מרוץ חיילים וחילות המחוקקים כף וביצה בפיתם, מרוץ ב"שקים, מרוץ של זוגות קשורים, מרוץ על ארבע.

כשנישא טרטור ה"תומרת על-פני המגרש, ומאות החיילים והחיילות הצוחקים, המקשקים, המפלטטים, המדרבנים, חזו במרוצים משעשעים אלה, רחף בחלל משהו מן הרוח של ימי הבי-ראשית. קצינים וחיללים ישבו בצוותה, קללו יחד את השופט שהכריע נגד איש יחידתם, המטירו עצות על נציגי יחידתם בזירת הבוקס, (תן לו ימנית!), "עכשיו, תן לו מלמטה!", ובאחת הפינות אף נראה סרן מכובד מספר לחוג של טוראים (בנות ח"ן תל-אביביות, אנשי גח"ל מעיראק), כיצד היו העניינים כשהוא, הסרן, היה צעיר (לפני שנתיים).

"אל תוך השק!" הטוראית איילה ויינסטיין קיבלה על עצמה את תפקיד הכבוד: לייצג את יחידתה במרוץ השקים. בתנועותיה ניכר הבחטון העצמי: היא תקפוץ בשק אל הנצחון.

ברגליים קשורות — לנצחון! נקודת הינוק של מרוץ-הווגות. צבע הרגליים מעיד על מיזוג העדות ביחידה. זריכות השוריים מעידה על הצפיה הגדולה ברגע שלפני הזינוק.

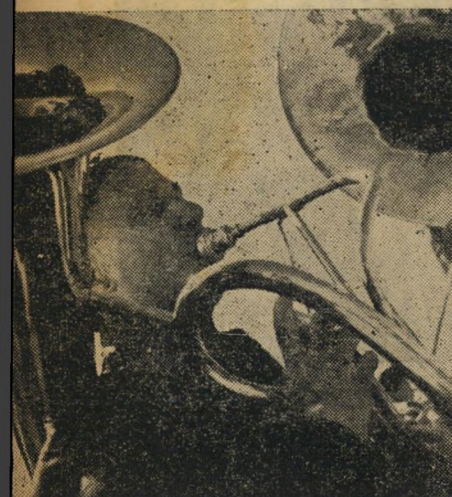
"היהופ! היהופ!" החבל מתחיל לזוז. הקהל משתולל. המאמנים צורחים, הרגליים נתקעות באדמה. רגע התאמצות עילאית. די — החבל זז. היחידה המנצחת צוהלת.

ההמתערות! כבודן של תריסר יחידות מונח על כפות המאזניים. הסתערות זו לא נלמדה בתרגולת הקרב. אולם הכנות הרבות בקהל מתפעלות בכל זאת מהפגנה זו של כשרון גברי, העטוף בשקים. "צריכים לשים את כולם בשק ו" אומרת אחת. "אז הם הרבה יותר יפים..." והסרן היושב לידה, מוסיף בחיוך: "אז מה הייתן אתן עושות?"

מי יגיע? נשיאת פצועים אינה מצחיקה בקרב, אך משעשעת במרוץ. הפצוע נהנה, הנושא אותו פחות. רחל פרידמן, מגבעתיים, וסוּוט חלימה, מתל אביב, מחזיקות ידים מרוב התרגשות.

"ממתולה עד הנגב..." התזמורת מחד ממת את האוירה. ובלבבות הוותיקים נערו ריג זכרונות נשכחים, מן הימים ההם...

"תן לו כשיניים!" תחרות הבזק בהתי אגרפות מושכת קהל רב, כל סיבוב נמשך דקה, 2 סיבובים מכריעים את ההתמודדות.

"הי, מרוץ! מרוץ!" הבנוח קופצות בשקיהן במסלול של 40 מטר. הבנים צוחקים. זה הכל למען כבוד היחידה. ולא כל יום רואים בחורה בשק, קופצת כמו צפרדע שכורה.

הקהל עייף. היום מתקרב לסיומו. איש אינו יכול לנשוש את מקומו, עד שהוכרע איזו יחידה תזכה בגביע. גם בפרס השני והשלישי — דגל ועוגת קרם, אין לזלזל כלל וכלל.

מרוץ עגלות. אף זוג אחד אינו עובר את 50 המטרים, מבלי שהעגלה תשתטח כמה פעמים על הארץ. רעמי הצחוק מרגיזים. אם זה כל כך מצחיק, שינסו הם...

חנהנה ביותר: איש הגחל ממארוק, שיחידתו זכתה בגביע הסיכום: "יחי אנחנו!"

תחרות הגמר: שלוש הגראציות הצבאיות, בלבוש השקים המודרני, מוכנות לקפיצה אחרונה, הקהל כבר החליט מי תנצח: איילה, האמצעית, אלופה עולמת פוטנציאלית בשקים.

אלופת מרוץ הביצים: דבקה שטרני, ברג, סמלת, ברגע קריטי של המרוץ.

כדורסל

שוחד

הנאשמים נראו מבווישים, הקטגור דרש להציג לפני יתר שחקני כדורסל, למען ישמעו וייראו, אך הדמעות ובקשות המ' חילה אחרו. התובע הכללי תאר את סיפור השוחד. הנאשם העיקרי הוא סוחר התכשיטים סלמטור טרטו סולאנו (45), שנזון כבר פעם עבור בצוע שוד, ובלה תקופה

אד רומן ב. מכביה. מנבאים את הדמעות

בבית הסוהר. סופר הספורט של העולם הזה בארה"ב, דניאל גילג, מוסר את פרטי הפ' רשה: -

הנאשם סולאנו פגש את שחקני הכדורסל במלון קיץ ושעשע אותם בנדיבות לב מוס' רות לאחר זאת, הציץ להם להרויח כסף רב במאמץ קטן. בשלש תחרויות, נחלשו' לפתע השחקנים, ולא התעלו לרמת המסח' קם הרגילה. בינתיים עלו גם סכומי הכסף של סולאנו בבנק. המהמר המקצועי העניק בשפע לשחקנים: רות קבל 4650 דולר; אד רומן - 3250 דולר; אורוג (שנפצע באחד המשחקים) - 2500 דולר.

הרעש, שעורר הסקנדל, הביא חלק ממ' אמני הכדורסל האמריקאנים, לדרוש את קיום המשחקים הרחק מהקהל הרחב, במג' רשים פנימיים. אולם המאמן הוארד קאן מניו-יורק סבור: "אפשר לשחק במרתפים ובבחדים, אבל המהמרים המקצועיים ימ' שיכו במקצועם האפל. זהו פשע זמנני".

שבעה עמודי התווך. שעוררית הי' שוחד מכה גלים בכל רחבי הצבור ולא רק בין הספורטאים. עד עתה נתפשו ד שחקני כדורסל, מקבוצת "הסיטי קולג' של ניו-יורק" - קבוצתו המפורסמת של המ' אמן גט הולמן, החלוץ אדי ורטר (21) המגן אליון רוס (21), והחלוץ ואד רומן (20) מ"קבוצת האוניברסיטה של ניו-יורק": קוניי שף. מקבוצת האוניברסיטה של "לונג איילנד": לאר סמיט, שרמן היט ואדולף ביגוס. השלישי היה גם ראש הקבוצה. כל שבעת השחקנים היו עימודי התוך של קבו' צותיהם והניחושים ביחס לכולת הקבוצות, לאחר מסר הכוכבים, רבו. המשטרה ש' נכנסה לעכי הקורה. תקרה את החשבונות האישיים של השחקנים בבנקים. הנהלות האוניברסיטה חרסמו מכתבי איה'זודהות ולפי המקובל יגורשו השחקנים ויועמדו לדין.

שחקני הכדורסל האוהבים כותרות שמ' גות בעתונות האמריקנית, זכו לכך בשבר' עות האחרונים בענין השוחד. ההוכחה, ש' צצה במשפטי השוחד בענף הכדורסל באר' צותי-הברית, גלתה שגם שחקנים חובבים בכדורסל אינם נקיים מעיסוק בהתערבויות מלוכלכות. המתעבים נסו לשחד, במשחק חשוב גם מנטשהן נגד דה-פאלו, שנערך במדיסון-סקוואר-גארדן. המציע בפשע זה היה קפטין הקבוצה. אחד מהנאשמים הוא שח' קן הכדורסל, שבקר בארץ בזמן "המכביה" - החלוץ הגבוה והשמן אד רומן.

פחות של - אלק דולר. גבור הי' גלוי הוא כושי בן 23, בשם ג'וניוס קלוג המשחק בתפקיד החלוץ המרכזי של קבו' צת הקולג' של מנטשהן. רמאי-התערבויות הציעו לו סכום של 1000 דולר (לו ולא לאחר, מכיון שבתוקף תפקידו הוא קולע את רוב הסלים), באם תפסיד קבוצתו לאו' ניברסיטת דה-פאלו, ביחס של 10 סלים ל-

ערך לחובתה (המתעבים בכדורסל שמים את הכסף על נקודות ולא על נצחונות). ג'וניוס נמנע מאד מהצעה מושכת זו וסרב. מה שחרה לו ביותר, וגם הפליא אותו, הי' תה העובדה שהמציע היה הגרי סופ (קפטין של קבוצת מנטשהן והשחקן, שהשיג את המספר ההיסטורי בנקודות - 1027). הכו' ספר למאמנו וזה הודיע מיד למשטרה.

סניס-שולחן

מחודות-טיסה ארוכות

ההזמנה להשתתפות ישראל באליפות ה' עולמית הפתוחה בטניס-שולחן נתקבלה כבר לפני זמן רב. בהתאחדות הספורט לחובבים (קרי: "מכבי"). לאחר דיונים הוחלט, שכ' דאי לקחת חבל באליפות זו, שמשותפת בה (על הגיר) 26 ארצות. האליפות היא קבוצתית לגברים על גביע "סוילינג" וק' בוצתית לגברות על גביע "קורבליין". 12 פעם ישבו על המדוכה נציגי "מכבי" (בר' גר) ונציגי "הפועל" (גיל) עד שהוחלט שב' פיקוח המחלקה לתרבות הגוף, שבמשרד ה' חנוך והתרבות, ייערכו תחרויות מבחן לק' ביעת השחקנים הטובים ביותר בארץ בטניס-שולחן. הוסכם גם על שיגור מאמן ונציגי' גים לקונגרס הבינלאומי בטניס-שולחן, שיר' ערך במקום האליפות - וינה (בירת אוסט' ריה). המבטנים קויימו, השחקנים נקבעו, והמלוים (דויטש וברגר מ"מכבי" וקלומפוס מ"הפועל") נבחרו.

נובעים או לא? ביום הרביעי בבר' קר עמדה כל המשלחת לטוס לוינה, מאחר שהתחרויות עמדו לפתח כמה ימים אח"כ. אולם ביום השני בצהרים לא ידע אף אחד מתבירי המשלחת, אם לארוז את מזודותי' הטיסה, כדי להמריא. ביום השני, בשעה 3.00 אחה"צ, נתקבלה תשובה שלילית, בני' מוק שהנסיעה אינה חיונית ומטבע-החוק' ישמר לנסיעות ספורטיביות חשובות יותר, (חלק מדמי הנסיעה ב"אלי-על" נחשב מסבע חוק). ביום השני בערב היה ברור שהגי' סיעה התבטלה, והמבטנים היו אימון טוב - ותו לא. אולם השחקנים, שעמלו והת' כוננו לנסיעה, לא ויתרו במהירות על' האפשרות להתמודד בחוק-לארץ, וכן להגי' פש קצת בוונה המעטירה.

מפקד צבא מפייע. משלחת של שני שחקנים מיהרה לירושלים, כדי להציל את גורל הנסיעה. גורמים שונים התערבו בנסיעה, ופגישה של קצין בחיל-האוויר עם מפקדו לשעבר נגנב סניעה. בעת ששמע הסופר הח"כ המפאי - יוהר סמילנסקי

בינונגל האמריקאי

ביום אחד חזר וילי לומן (אהרן מסקין) אל ביתו, כשבקברו הרגשה משונה ביותר: עייפות, שפע זכרונות, צפיה ארוכה, אכז' בה - כל אלה מבשרים את "מותו של סוכן" (מאת ארתור מילר, עברית יצחק עברי, ביים יוליוס גלנר, צייר יוסף קארל, "הבימה" 4.3.51). אשתו לינדה (חנה ר' בינא) משקיסה, מרגעת אותו, שולחתו לא' כול מעט גבינה שחוצית, כדי שירגע, ולי' מחרת יקום רענן וימשך בעבודתו. מכאן נמשכת העלילה בערוב הגבולות בין המ' ציאות, הדמיון, הזכרונות - כל פרשת חיייו של הסוכן הנוסע מתגלית לעיני הצו' פים בהברקות וקטעים.

ותמיד צריך לחייך כדי לשלשל את ה' דולרים לידי החברות, המוכרות הכל בתש' לומים, במשך עשרות שנים סותמים את חורי החובות לחברת השכון, לחברת המ' קררים החשמליים ("שמודעות הפרסום שלה היו הגדולות ביותר בעתונים"), לבית הספר בעבור שני הבנים: ביה (נחום בוכמן), הפי (רפאל קלצקין). במחיר כל העמל קוצרים דירה צרה, קבורה בין בניני ענק, שאור שמש אינה נוגע בה לעולם.

אבל האדם הבינוני אינו רוצה להיות בינוני. וילי לומן אינו חפץ כי אשתו תתקן גרבים, לכל נמדד בדולרים - האושר, ההצלחה, האישיות, המסירות, אם אין דו' לרים אין מאומה. וילי לומן ירא תמיד שמא ישאר ללא דולרים, ירא שמא בנו ביה, בן ה-34, לא יסתדר ולא ישיג הרבה דולרים. זאכן, אחרי עשרות שנות עבודה, מעיף הבוס את וילי לומן ללא היסוס - הוא זקן, הוא אינו מסוגל להביא דולרים לחברה. עד הפיטורין, ברח וילי אל חלו' מותח - בנו שהיה נער שליח למעשה, נראה בעיניו פקיד ראשי; אחרי הדוד בן (רודנסקי) המצליח לא חפץ ללכת - אל ההצלחה והאושר באלסקה - הוא היה בטוח כי כאן, בכרך הגדול, יבנה וישיג הצלחה גדולה.

החלום נשבר, הבנים נכשלו - אחד מהם באשמתו של האב, שבשעות בדידותו בדרכים פגש באשה זרה, כשמגלה זאת הבן ביה, נהרסת הדמות המופלאה של האב, שיצר לעצמו. ביה, הבן המצליח של המש' פחה, שידע לשחק יפה כדורבסיס, שהש' תתן בנבחרת האוניברסיטה, ירד פלאים לפ' תע. בוכמן ביה מציג יפה ובהתאפקות את הבן האוהב ושומר בליבו סינת סתר, כאחד, אל אביו. אך לבסוף הוא אינו יכול לשאת את ההתרוצצות הפנימית ונשבר. רק בקי'

אדישבע מיכאלי, רות זקהם (בני הדוקטור) קולטים את הצעירים

טעים של ההתלהבות והשנאה, כשהוא מת' כוון להתקף את אביו, נראית ההופעה דח' לילית במקצת, עצורה, עדינה, ובנונה, היא האם תנה רובינא, המתחכת בין וילי לבין עצמו, ובין הבנים והאב. קלצקין הוא ריקא וקל דעת כה מוצלח, שהוא מצליח להרגיו גם את הקהל, ועל כל המשתתפים, ועל ה' תפאורות, ועל התאורה, נטויה ידו המבורכת של הבמאי לגר, שבא מאנגליה.

התפאטא יורה

יוסף ברוז עוד חימם את ספסל בית' הספר, השם טיטו טרם נולד, דרמטורגים ינוסלביים עוד כתבו מחזות, שלא באו לב' שר מהפכות או לשרת מפלגות, אלא לשע'

שע, לגלות בסוב לב את חולשות האדם. נושיץ' אבי בני הדוקטור ("המטאטא", עב' רית ר' אליטה, ביים ב. דוידוף, צייר ע. לופ' סגלס 27.2).

אלכסנדר צביאוביץ (לודגון) הוא בלג' ראדי עשיר. חולשתו: רוצה הוא, כי בנו מילוראד (באך) יהיה דוקטור לסילוסופיה, מכיון שמילוראד מתעניין יותר בבקבוקי סלי' בוביק, שלח האב הפיקח צעיר עני (חרוניק) לשחיץ, שהשתמש בתעודות הבן, וזכה ב' דיפלומה במקומו.

רוח נושכת. בידי הבמאי המנוסה, עולה חדש מבלגריה, יורה "המטאטא" יריה מהדהדת. בקומדיה אמיתית זו חורי כמעט כל המשחקים ל"פורמה" הטובה ביותר שלהם, הוכיחו שוב, שמתח טוב יכול לשעשע לא פחות מאשר סרט טוב.

הישג העיקרי: הם קלטו כמה צעירים, מבלי שהדבר יפרוץ את המסגרת. רות (להקת הברמל) זקהיים, בתור המ' שרתה, הופכת תפקיד קטן להישג גדול.

בוכמן, קלצקין (מות הסוכן) מעיפים את הזקן

בתנועותיה הקליליות היא כובשת את לב הקהל, רומזת על אפשרויות גדולות. אלי' שבע מיכאלי קלילה פחות, אך יש לה ית' רון של קול במתי מובהק, הוהתיקים (לונ' דון, רווובסקיה, באך, פלד, לוי, סרדו, אבא, טימון אורית) לא איבדו את חנינם גם בשעה שיהיו הצעירה נשבה על הבמה.

פטריוטים בחדר האשכב

הקהל השחקנים מחכים בפתח חדר מש' כבו של הקצין הפרוסי ב. פונדק בדרך" מאת פריץ הוכוולד, לפי "כדור סוטן" למו' 1909, תרגום לאה גולדברג, צייר אריה נבו, ביים גרשון פלוסקין, בתיאטרון הקאמרי 27.2), עד אשר הלז ממלא תשוקתו. ברור מדוע חייבים השחקנים להכות עד שחנה מרון (אליזבט רוסה) תסכים להכנס לחדרו, אבל הקהל באמת אינו חייב להכות, עד שתחלל הסרבינית הפטריוטית, ותבוא הנכו' נות הפטריוטית של בעלת המקצוע. לאונו (מיכאל גור) סוחר היין, שספק ינות מקול' קלים לצבא הצרפתי, הרוזן ברזיל (חנן סמ' טאי) בעל האחוות, החרשתן קארה (גרשון קליין), קורנדיה (זאב ברלינסקי) הפטריוט הקשקשן - כולם, בעזרת נשיהם, מנסים לפתות את הסרובה, שאינה אוהב לשכב עם הקצין הפרוסי הכובש. אם יעלה בידו לה' שיג מבוקשו, ירשה לאורחים המכובדים, שנקלעו לפונדק בדרכם, לצאת ולמלט גפ' שם והוגם.

בעזרת שכנועים היסטוריים (יהודית והו') לפרנש, קליאופטרה) מסכימה הפרודה. הכל צוהלים - הם קבלו רשות לצאת לדרך, אבל בצנאם שכחו אפילו לומר שלום ב' רוצה הרגישה, הנחנקת בדמעות עלבון. וזה הכל: מחנה צולע, שאיני יודע באיזו רבל לצעוד - טרגית או קומית, וכך, במקום ללכת, הוא זוחל ומתנגנב בלי כל כיוון ושחי משקל. אפילו השחקנים והבמאי אי' גם יכולים להושיע: את מיטב המאמצים עושה גרשון קליין. תנה מרון נראית נוכחה ומקופחת, מכיון שהתפקיד אינו מרשה לה להיות כשם שהיא רוצה ורגילה - להיות טיפוס טיטו ומקובל. ללא מאמצים יתרים, לא טוב ולא רע הוא זאב ברלינסקי - שקט מדי, לעומתו, מיכאל גור משתדל בקול רם להיות מצחיק, ולא תמיד באמצ' עים הוגנים, הוא משתמש במלים כאילו היו קופסות פוח משקשות. אבל כל הת' סץ לצחוק, בדומה לצחוק הנשמע ב"לילה" לוי, יוכל לגשת להצגה במצפון שקט.

מלחמת העולם

המפלגה באיטליה

תמונת הענק של לנין שעל הקיר העיפה מבט משועמם לעבר ציורי המפלגה הקומוניסטית בצפון איטליה, שפיקו והתכוננו להירדם. הטכס בוועידות אלו של המפלגה הקומוניסטית, החזקה ביותר ממערב למזרח הברזל (חברים רשומים: למעלה מ-2 מיליון) קבוע מראש: ברבות לחבר סטאלין, קדיחות לשלום, יגיוני טרומן והדולארים של מרשל, קללות לכונפיותו של טיטו, משרת האימיפריאליזם.

פרי הבמה עלה ואלדו מאגנאני, מזכיר המפלגה של מחוז רגיריאמיליה, מנהיג פוליטי צעיר בעל תואר אקדמי, אחד המאריגנים המזוהים ביותר של המפלגה. במלחמת העולם השנייה היה סרן בחיל-התותחנים של מיוסוליני, הצטרף עם בריתות שביתת-ההנשק לצבא הפרטיזנים של טיטו. פתאום חזרו הצירים לפהק, עיניהם נפקחו לרווחה, דברים גוראים, מועזי-שמים, נשמעו מעל שולחן הנואמים.

החלמה במוסקבה. אמר ואלדו, השקט והממושקף: "חברת הקומוניסטים האיטלקים היא להגן על מולדתם מפני כל תוקפנות, תבוא מנין שתבוא... כל המארכסיסטים אהבים את רוסיה, אולם הרוסים הם אומה אחרת, אם תקיפו את מולדתנו יש ללחום בהם..."

דממה עמוקה השתררה באולם, למלים אלו היה רק פירוש אחד: מאגנאני הצטרף לשורות ה"סטיה הלאומית", נתאהב במפלגת הטיטואית המתועבת. היתה זאת רק ההפתעה הראשונה. חיש מהר ירדו המהלומות על המפלגה הגאה: אל ואלדו הצטרף אלדו קוצ'י, דונצט לרפואה בן 39, בעל אות-הזהב של תנועת ההתנגדות, "האיש מאחורי הקלעים" של המפלגה הקומוניסטית בעיני צבא.

הנוער קורד במוסקבה, צעקו סיסמאות מן הקירות, ומקושטות מגלופטיש. "מאגנאני בחר באיטליה", קראו סיסמאות אחרות, מצוירות בידי אנטי-קומוניסטים.

מכל קצווי איטליה החלו להגיע מכתבי-ההתפטרות אל מרכז המפלגה. מנהיגיה, טוג' ליאטי, שהיה אותה שעה במוסקבה, לצרכי התלמה. מסביב לואלדו ואלדו קמה תנועה ספונטנית. שני המנהיגים הפורשים, שישבו בחסות המשרה באחד מבתי המלון, חיברו כרוזים: "אין חופש בטו' במפלגה הקומוניסטית... חייבים להתנגד לכל תוקפנות שהיא... היה ברור שהשנים יקימו תנועה קומוניסטית "לאומית", בלתי-תלויה, ויצ' וחה, אולי, לאחד מסביבם את מאות הקברצות והכתות הקומוניסטיות האנטי-סטאליניות הקיימות באיטליה.

גיבא אינאציו (בית הספר לדיקטטורים) סילונה, גם הוא קומוניסט-לשעבר: משבר גדול יעבור על המפלגה הקומוניסטית האיטלקית.

המפלגה בפראג

בה בשעה שחופש-ההחלמה של טוג'לי אטי הופרעה בצורה כה בלתי-עדינה, התרחשו מאורעות גם במבצר אחר של הקומוניזם.

אחד הכוכבים של התנועה הבינלאומית, ולאיימר קלמנטס, צעיר, גבה-מצח, משכיל, החל דונון עוד לפני שנת. אותה שעה הודח שריהוקו של או מפני ש-איבד את אמונתו בסטאלין.

לפני חודש נעלם האיש. בעולם כולו ניגשה מלחמת-משועות: קלמנטס נראה בבלגראד, בגרמניה, באיטליה, בצרפת. עד שירדה המהלומה: קלמנטס נאסר מפראג, יחד עם כמה קומוניסטים רמי-מעלה, הואשם בבגידה, בריגול, בסטיה טיטואית.

כרגיל, היתה קשה לנחש מה נעשה מאחורי מסך-העשן של ההאשמה-העצמית. אולם דבר אחד היה ברור: המשבר שפרץ באיטליה לא היה מיוחד לאותה ארץ. המפלגות הקומוניסטיות-הלאומיות ילדה גורים גם באצרות אחרות. ברית המועצות טרם סיימה את תהליך-העיכול של הדימוקרטיות-העממיות.

המפלגה בבית

מקור כל הרעה, המרשל (יוסף ברוז) טיטו, ניגש אל המיקרופון, ואם דברים קודרים: יוגוסלביה תוננה בסכנה... כי תפרוץ מלחמה, ביוגוסלביה, תצית את העולם כולו, תגרוף את האנושות, ידע המרשל, כי מניות המלחמה עלו,

סיכויי השלום ירדו כמעט לנקודת האפס. בכל בירות אירופה ואמריקה התכופפו קציני-מטה על מפת הבלקנים, ציירו חצים רבי-משמעות בקרבת גבולות בולגריה, הונגריה, רומניה.

לפי הסכמה כמעט כללית: קרוב לוודאי שיוגוסלביה תותקף תוך חודשיים. מתקבל על הדעת כי מלחמת-העולם השלישית, הגלויה וה"חמה", תהיה עוכדה קיימת לפני ה'1 בדיוני, 1951.

גרמה לפסימיות זו ההכרה, כי בפעם הראשונה החל הזמן פועל נגד ברית-המועצות. "היכוח הגדול", ששיסע עוד לפני

באגרוף קפוז

אחר שהכנר יהודי מנוחין הודיע לעותונאים, שבאו לראיין אותו, כי עיסוקיו בשעת הפנאי הם: צילום, משחקי שאח ו"אפיה" ("אני אוהב לחוש את הבצק בידי"), החליטה חברת "מייסדי חדרה" להגיש מג"ר, שי לכנר. הביעה משאלתה שיקים מעון קיץ על המגרש, הנמצא קרוב לשפת הים, יכלה בו את חופשתו.

דוד בן-גוריון, ראש הממשלה, שר הבטחון ושר הדתות בממשלה היוצאת, היה טרוד במשרתו החדשה. כמלא מקום שר הדתות חתם על ההוראה לכל המועצות הד-

ועידת הפירוד הקומוניסטית בצפון איטליה *

טיטו במקום סטאלין

תיות במדינה. להגיש את הצעת תקציב מש"ר דריהו.

פאוזי אלקאוק'ג' מצביא "חיל השחרור" ואהוב הלבבות, איבד את חינו, אחר שנכשל כמועמד לפרלמנט בבירות. השבוע שללה ממשלת הלבנון את הנתיבות הלבנוניות מההרפתקה, שנחשב ע"י מומי חים בריטיים אחד מטובי הקצינים הערביים, למרות שנטש את הגליל, לאחר קרב, שארך עשרים וארבע שעות בלבד.

ליזוהר ("חברת חזעה") סמיזנסקי, סופר וקצין-מדיעין, שהפך ח"כ מפא"י ה"תה תלונה למשטרת ירושלים ממכונות, שחנתה לפני רחבת הכנסת, נגנבו אקדחו, שתי מחסניות טעונות ארבעה עשר כדורים. בשעת דין וחברים בוועדה לבנין ערים, שליד מועצת עיריית ירושלים, הרים "רא"ב בן שרף, איש מפא"י שהיה סגן ראש העיר ושהפך ראש "האופוזיציה הלוחמת", בצירוף הדתי-ציוני כללי, כסא ועמד לזו"ר קו בראשו של מתנגדו -- סגן ראש העיר הנוכחי, אליהו אלישר. אחר שנגרע, שוב לא התאפק, ניפץ באגרופו את טבלת הזכוכית של שולחן המועצה, למחרת שיגרו עשרים וחמשה מתושבי ירושלים, משל"מי מסים, מכתב לראש העיר, שלמה שרף, לא"י, תבעו לחייב את שרף בהוצאות הנוק.

בעין טובה

שר החקלאות, פנחס לבון, נתקבל בעת עתותו בארה"ב בסבר פנים יפות, אך העתונים והעסקנים, שהורגלו לשמו ה"קודם" -- לוביאנקר -- לא הקפידו על דיוק השם החדש. היו שכתבו לבן והיו שקראו לבנון. לבסוף נלאה לבון, הורה את אחד העסקנים: "אל תתבלבל. קרא לי פנחס".

שר ישראלי אחר, המתעבב עדיין ב"ארה"ב -- הרב יהודה לייב מוימון, זכה לכבוד מיוחד במינו. כשבא לבקר במדינת דינת ראוד אילינוי, הקטנה 488 מדינות ארה"ב, נתקבל ע"י מושל המדינה, מוקף פלוגת רוכבי אופנוע, ושם נאום עברי לפני בית הנבחרים המדינתי, נתקבל באלומת יריות כבוד משה עשר תותחי הצ"ח. פחות לבבי היה מוצטפה אלנחאם באשא, ראש ממשלת מצרים, שסירב לקבל לראיין את משלחת הנשים, שבראשה עמדה דוריייה שאפיק, שעה שבאו לתר בוץ חקיקת חוק שויון זכויות לנשים. כשקיבלו מזכיר ראש הממשלה, שניסה ל-

פייסן בספלי קפה, דחהו, קראו כועסות: "אני מוכנות לכל דבר".

הגברת אליאנור רוזוולט, אלמנת הנשיא המנוח, יצאה להגן על הארי ס. טרומן, שהחל, לאחרונה, נוהג בגסות רבה ביהסיו עם אישים ציבוריים חשובים. "אל תשכחו", אמרה, "הוא נושא על שכ"מו את המשא הכבד ביותר, שאיש נשא בהיסטוריה".

וינסנט אורויל, נשיא צרפת העומד לבקר את טרומן, היה מנומס יותר. בפעם השלישית בחייו (פעם ראשונה: בחינת הד"גרות; פעם שנייה: במחלת בצרפת הכ"בושה) ניסה להשתלט על השפה האנגלית, כדי שיובל לשוחח עם נשיא ארה"ב.

אורח אחר בארה"ב, ישראל (צאנה, צאנה) מירון לא היה מאושר כלל. כש"פורסמה, בעיתונות האמריקאית, כוונתו לג"בות סכומי כסף ניכרים ממו"לים, המפיצים את תקליט הפזמון, קיבל מכתב איום מקבוצה אנטישמית: "במקרה שתחליט לש"לוח לישראל את מליוני הדולרים תומת בידיה".

כשנוקו שולחנות מערכות העיתונים ממברקי התיאור על נישואי שאח אירן, מנהמד ראוה פרלן, נחבד כי נציגי העיתונים לא דייקו ביותר בתיאוריהם. לא היו תמימי דעים בקשר למבוישי החתן והכלה המלכותיים, מתנות שקיבלו. לבסוף הוכחשה, רשמית, הידיעה כי יוסף ספלין שיגר מעיל פרווה יקר ערך כמתנת נישואין (העולם הזה 692). המתנה: שני עציצי-פרחים משובצים ביהלומים.

לידה שניה

כשבאו המבקרים אל החדר מלא הצל"לים, בו ישבה בתו של אנדרה ז'יד, קטרין, כדי לנחמה על מות אביה, ספרה: "אבא ציחה בלי נאומים, בלי טקס דתי... כמה שנים לפני מותו אמר הכופר הגדול: 'חדלתי להאמין באלהים, לא כדי להאמין בסטלין'".

נטיכה אחרת, ריטה עני האן, שנתפרסמה כריטה היורטר, הפסיקה את מיקורה באפריקה ובמזרח התיכון, המריאה מיקאהרה לקאן שברבייירה, לצפות ללידתה השנייה.

אחת מחברותיה ההוליבודיות של ריטה, השחקנית-שחינית אפרת וויליאמס,

אנדרה ז'יד, סופר סטלין במקום אלהים

הציגה, לראשונה, את שני בניה לצלמים: כשבנימין, בן 18 חודש וקיימבאלר, אומטין, בן 4 חודשים, מחייכים יחד עם אמם לתוך המצלמה, הודיעה אסתר על חז"רתה הקרובה לבד.

בשעת נשיבת מליאה של בית הנבחרים הבריטי, עקבו הח"כים תוך עינין אחר וינסטון צ'רצ'יל, שהתעצבן וזע אמר שבו. הוא ניסה להוציא דבר-מה מחולצתו המעומלנת, לא הצליח, לבסוף קם וניער את עצמו. לחכ"ים, שהתפרצו בצחוק הסביר: "חיפשת! סוכריות שיעול".

משקל של ונוס

כאשר אדי האמש (רוברט חוקר), פקיד נמוך בבית מסחר ניו-יורקי, קיבל הוראות מאת מנהלו לתקן את המסך העוסף את הפסל העתיק של ונוס מאנטוליה, משך אותו יופיו של הפסל, עד כדי כך שהטביע נשיקה על שפתיו.

כך קמה ונוס לתחיה והתאהבה באדי, שלא היה, כדבר עצמו, בחור פיקח ביותר. מחוץ לזה היתה לאדי כלה קנאית מאד (אולגה סאן חואן) חנוס היתה לבושה בטר גה לבנה ודקה מאד והיא עקבה אחרי אדי אל דירתו. מלבדה, עקבה אחרי אדי גם אל משטרה שחשדה בו בהעלמת הפסל, ובצדק, כי ונוס לא הניחה לו להתרחק ממנה.

מצבים טובים לקומדיה קטנה. ואכן, הסי רט, המבוסס על מחזה מוסיקאלי נודע שני שא את אותו השם, הוא משעשע.

ונוס מצאה לה מושא אהבה ויפה ביותר, בדמותה של אווה גארנר ורוברט חוקר, איב ארדן, והשחקנים האחרים ממליאים את תפקידיהם בכשרון ובמקצועיות.

משקל של ונוס איננו יכול להתשב לסרט מוסיקלי. יש בו רק שלושה שירים,

במקרה זה, אווה הגיעה להוליווד בדרך לא רגילה במקצת ובמפתיע. היא נולדה ב-עיר קטנה בדרום ארצות הברית, בת הדי קונים במשפחה של ששה ילדים.

אחותה הבכירה נשאה לצלם ניו-יורקי, וכאשר החליטה אווה להיות דוגמנית ונס-עה אל העיר הגדולה, התארתה אצל אחיו תה. גיטה צילם אותה באולפנו, ומבלי ידי עתה שלח את התמונות אל חברת מסרו. אווה המופתעת הוזמנה אל בא כוח החברה לבחינה ונכשלה. המבטא הדרומי שלה היה בעוכריתה. אולם היא לא נואשה ובעזרתם של מורים מומחים ועבודה קשה תקמה את המבטא הקולק. מבחן-סרט חדש נתן עתה תוצאות טובות. היא נשלחה להוליווד והופיעה בתפקיד בן רגע בסרט של גורמה שירר ומלביץ דאגלאס. ובסרט זה הפליט הי-במאי לאונרד את הנבואה המובאת לעיל. תפקידים נוספים ניתנו לאווה בהתמדה.

בינתיים נשאה לשני אנשים, בזה אחר זה, כמוכח: למיקי רוני ולארטי שו, ומש-ניהם התגרשה. אווה איננה שחקנית גדולה, יתכן שאיננה שחקנית כלל. אך היא יודעת להראות כשחקנית, יש לה אישיות והיא יפה מאד (מטר ששים וחמשה, עיניים ירוד קות). היא הוכחה נוספת לדעה שהאישיות חשובה בקולנוע מן הכשרון.

סודה של אשה

הצופה המסכן משלה את עצמו לפעמים, בקבעו שסרט זה או אחר הוא הגרוע ביותר, תר, שיכול להיוצר אי-שם, אי-מתי, המצי את משליכה תמיד משהו חדש אל בד הי קולנוע, משהו גרוע מן השיא הקודם. מש-הו כזה הוא סודה של אשה.

סודה של אשה מצטיין בזה, שהוא רע מתחילתו ועד סופו, מן הכתובת לראשונה ועד המלה „סוף“. ללא הפוגה אחת יחידה וקצרה, ללא שורת שיח אחת טובה, ללא שניה אחת של משחק טוב או בימוי של ממש. בקיצור, הסרט הוא כה רע, שיש לראותו, כדי להבין כמה רע יכול להיות סרט.

העלילה, המבוססת, כביכול, על רומאן מאת ויקי באום, מספרת על זמרת מפורסמת בשם מאריאן (מורין אוהרה) המאבדת את קולה. היא אכולת יאוש. כדי להתנחם, היא אוספת אל ביתה נערה פשוטה אך בעלת קול טבעי, סוזאן (גלווריה גראהם) והופכת אותה זמרת. אולם סוזאן היא כפויית טובה ואינה נוטה למלא את כל הוראות מיטיבתה. שתי הנשים רבות, נשמעת ירייה, סוזאן מוטלת על הארץ כשכדור תקוע בסמוך ללבה. היא מפרפרת בין ההיים והמות יומיים. בכל אותו זמן טוענת מאריאן, שהיא היא שירתה בסוזאן. הכל מאמינים לה, ובי-ניהם גם התובע הכללי. רק ידידה הטובה, הפסנתרן בעל שגרון הגדלות, לוק (מלביץ דאגלאס) בטוח בקיומן כפיה. האמת מתגלה לאחר תשע מערכות מסגפות.

מתברר התסריט עמדו, כפי הנראה, על המלאכותיות של העלילה וניסו להחיותה בבדיחות רבות. לאלה המשתוקקים לכתוב בשביל הקולנוע, הרי שתיים שלוש דוגמאות:

- „מדוע היא נסעה לפאריס?“
- „כדי לנסוע לפריס אין צורך ב„מדוע“.“
- „האם הדלת, שכתוב עליה „חדר המתנה“, היא דלת חדר ההמתנה?“
- „היו לתומרות שלשה כלים: פסנתר, כסא ופסנתרן. אני הייתי הפסנתרן.“

אווה גארנר, ונוס השפתים נושקו

וחבל על קמצנות זו, המתברר אינו אחר מא-שר קורט חיייל המנות.

אווה גארנר, אמר רוברט ז. ליי אונרד, הבמאי שהדריך את צעדיה הרא-שונים של השחקנית חומת השער בהוליו-כוד: הנערה הזאת תהיה כוכב. הוא צדק,

קפה ביער. קרן אור אחת ויחידה ב-ערב ספוג שעמום, הוא הסרט המצוייר קפה ביער. המוצג לפני סודה של אשה. זהו אחד מסרטי המשוחזרים ביותר של דיסני. בלי מיקי מאוז או דונאלד, אבל מאולט דמר-יות חדשות נפלאות: גחליליות, חפושיות, תולעים, חסילים ועכביש הרקוד ריקוד אפאשי. זהו דיסני המזכיר בעליותו, בהמ-צאותיו המהוכחות, את סרטי הקצרים המצוינים הראשונים (מחול השלדים). גם השימוש בצבע הוא הפעם נכון וקדוני. הרבה ירוק וצהוב ומעט מאד אדום וכחול הורשם הכללי הוא בהרבה יותר טוב, מא-שר בכל סרט צבעוני אחר של דיסני. לאלה שראו בדאבון את יריותו של דיסני בש-ניב האחרונות, הסרט הקצר הזה הוא מנה הזיקה של עידוד. הוכחה ברורה שדיסני

לשיפור המצב, והמפיקים חיפשו מוצא: הם החלו לפזול בעין אחת לעבר הדולרים, שנצטברו מהכנסות האמריקאיים, והוקפאו לפי הסכם בלג'ביורנס, ובעין שניה אל שותפים אירופיים. כך החלה אופנה חדשה בקולנוע הצרפתי — סרטים בעלי שתיים יארבע גירסאות; — פרנקו-אמריקאית (במעגל); פרנקו-איטלקית (פאוסט, פאביו-זה); אנגלו-צרפתית (מריה צ'יבולן) או פרנקו-גרמנית; הסרטים בשיתוף ממון, כוכ-בים, במאים וסודיות של הארצות המפ-רות כדי שסרט כגון זה ידבר כולו צרפתית, מאמימים תרגום מילולי לחלקים הדוברים שפה זרה.

את שא הבינלאומיות הקולנועית השיגה פארו בהצגת הכבודה העולמית שלה „נשים ללא שם“ — סרטו של הבמאי ההונגרי

סימון סימון, דינא גלין (במעגל) השיניים נשברו

גזה (אי שם באירופה) רדאביאני; היצירה הסרטה באיטליה על ידי מפיקים בעלי דולרים מוקפאים בצרפת, על חיי גשים אירופיות, שנתפסו ללא דרכונים או כרטיסי זהות ונכלאו במחנה-הסגר איטלקי. כוכבות צרפתיות (סימון סימון) ואיטלקיות (ולנטין קורטז) גילמו תפקידי אנגליות, ציניות, גרמניות. הסרט דובר 4 שפות, ויעובד בארבע גירסאות שלמות, המבטיחות גדולות מבחינה מסחרית; אלא שמרוב פשרות איבד רדאביאני את החוט המאחד של הנושא, והמחאה נגד העוול הסוציאלי, שנעשה בנשים, טובעת בבליט לשונוניתהן.

השבוע החלו בסטודיו הפאריזאי „ביאנז קורט“ בניסיון חדש בהסרטה „מוסיה פאבר“ — סיפור חייו של הוקר החריקים המפורסם, בן המאה ה-19 (שעל סמך נסיונותיו מח-שים אנשי מדע אמריקאיים דרכים חדשות להרדמה בעת ניתוחים). הקטע על הנסיו-נות בחריקים הוסרט בפילדלפיה בעוד שהע-לילה, המתרחשת בדרום צרפת, תוסרט כאן בכיכובו של פייר פרנה, ולהקה שכולה צרפתית. תיעשה גם גירסא אמריקאית מקורית, ללא הוצאות כפולות: כל סצנה תצולם פעמיים, ועל כל השחקנים הצרפ-תיים לשבור את שיניהם גם באמריקאית.

אין ספק שתעידה של התעשייה האיר-ופית כולה, כיום, תלוי בהצלחת נסיונות אלה. המפיקים הצרפתיים פזולים כבר לעבר ישראל ואינם מתיראים אפילו מל"י מוק-פאות בישראל: זה עתה הושלם עיבוד לעברית של הסרט בעל הפרס „צדק נעשה“, והקריין, המנחה את העלילה, ידבר עברית (טולי רביב).

עודנו אמן גדול מאד, שמקור יצירתו רחיק מהיות יבש.

צרכי

תעשיית העיניים הפזולות

ייצור הסרטים הצרפתיים הגיע, מאז 1950, לפיסגה הכמותית, שעליה עמד לפני המלחמה — 109 סרטים ארוכים הושלמו עד היום; ביניהם 50 קומדיות. 40 דרמות, 19 מלודרמות. חמשה זכו בפרסים בפס-טיבלים בינלאומיים: „במעגל“ (אופולוס), הוד מעלתו, מר דופונט (בלאסטי), אוריפאוס (קוקטו), האלוהים רוצה באנשים, וצדק נעשה — אחד הנושאים המעניינים, שהוסי-רטו בשנים האחרונות: האם מסוגלים שופטים ומושבעים להוציא משפט צדק?

לעומת היצירות בעלות-הערך, עומדים שאר הסרטים על רמה נמוכה ביותר. למעשה, שקע הקולנוע הצרפתי בתעשיית סרטים בינוניים מאז פרוץ המלחמה העול-מית. ב-1947 איימה עליו סכנת-חנק: מסך הברזל ירד על חלק גדול משחקיו החיוניים; השכן האיטלקי שב לתחיה ביצירות ניאו-ריאליסטיות (פאזיה, מצחצחי הנעלים), שכבשו את העולם, בעוד שלפי הסכם בלום-בירנס פלשו 111 סרטים אמריקאיים לשנה לצרפת עצמה, והזיקו לתעשיית הסרטים הלאומית. המפיקים, שנותרו לאחר מגיפת פשיטת הרגל, לא יכלו לממן אלא סרטים זולים ופחותי ערך.

הממשלה הקציבה תמיכה דלה שלא עזרה

ג'ויס הדמיות

הרפתקאות

